

Dlouhodobě neřešené problémy konference pouze oddálila

Konference uskutečněná dne 27. dubna 2019 naplnila pouze jediné. Bod usnesení X. sjezdu KSČM z 21. dubna 2018, který uložil ÚV KSČM do 30. 6. 2019 svolat celostranickou konferenci k řešení vnitrostranických otázek KSČM včetně ekonomiky strany.

První překvapení konference se zrodilo při schvalování jejího programu. Naprostá většina delegátů (103 ze 109) totiž odmítla projednávat předložené ekonomické otázky KSČM. Kromě úvodního vystoupení předsedy ÚV KSČM V. Filipa tak zůstalo u projednání návrhu na řízení a změny organizační struktury KSČM a Návrh úpravy Stanov KSČM.

V samotné diskusi zazněly příspěvky stručné i delší, kritické méně či více, témata různorodá, mnohdy s protichůdným pohledem na řešenou oblast. Nejkritičtější diskusním příspěvkem, podle mnohých, bylo vystoupení předsedy MěV Brno Martina Říhy. Není bez zajímavosti, že z požadovaných deseti minut na jeho přednes mu bylo fidičím konference schváleno minut osm!

Nejen mnozí delegáti již delší čas před konáním uvedené konference neskrývali názor, že k žádnému

posunu či k přiblížení názoru řešení nepřispěje. Měli pro to mnohé důvody. Za všechny je možné uvést dlouhodobý pokles volebních výsledků (všechny druhy voleb, bez jakékoli sebereflexe ze strany vedení) projevuji se negativně do hospodaření strany, stárnoucí a ztelně ubývající členská základna, nebo chybějící včasné předložení projednávaných materiálů k celostranické diskusi.

Konference, která včetně více než půlhodinové přestávky na oběd a padesátiminutového ostudně hádaného schvalování jednacího řádu a programu trvala šest hodin, přijala pouze usnesení odpovídající jejímu průběhu. Shnout lze tak, že nic nebylo přijato a jen uloženo místopředsedům ÚV KSČM dopracovat materiály a předložit je předsjezdové vnitrostranické diskusi.

Více než stovka delegátů nedokázala ani o pif najít nástin společného řešení palčivých problémů, se kterými KSČM dlouhodobě zápasi a ze strany vedení nejsou řešeny. Absence v podobě odpovědi na dopisy členů strany, ZO KSČM, OV KSČM či KV KSČM jsou toho dokladem.

O úrovni, respektive v konečném důsledku bezvýznamnosti konfe-

rence, svědčí i více než strohá informace o jejím konání v HaNo 29. dubna 2019.

Pod dvě publikované fotografie na druhé straně deníku byl připojen strohý popis následujícího znění:

„Konference KSČM k otázkám vnitrostranické práce a úpravám stanov se konala v sobotu v budově ÚV KSČM v Praze. Dokumenty, které se úprav týkají, byly předjednány. Následně budou předneseny k vnitrostranické diskusi. Na snímku je předseda ÚV KSČM a první místopředseda Sněmovny Vojtěch Filip při úvodním projevu a pohled mezi účastníky konference.“

Možná i tato kratička, nic neříkající informace je příčinou úbytku čtenářů sympatizantů, ale především členské základny!

Nejen mnoho delegátů celostranické konference KSČM, ale i členů, kteří celý svůj život spojili s komunistickou stranou je přesvědčeno, že již za pět minut dvanáct není, jak bylo zmíněno v diskusním příspěvku M. Říhy.

Další vývoj – v nejbližší době výsledky voleb do EP a červnová celostranická konference k Programu KSČM napoví, kolik minut uběhlo již po hodině dvanácté!

Miroslav Kavij

Otevřený dopis předsedovi KSČM s. Vojtěchu Filipovi, místopředsedům ÚV KSČM a členům Výkonného výboru ÚV KSČM

Soudruhu Filipe, soudružno Konečná, soudruhu Grospičí, s. Orte a s. Šimůnku, soudružno Lysáková a s. Vostrá, soudruhu Braný, s. Čízi, s. Kalaši, s. Nytro, s. Ondráčku, s. Pázlery, s. Procházkou, s. Snopku, s. Vodseďálku, s. Zachariaši, s. Žimo a s. Žáčku!

Obračím se na Vás jako na členy vrcholného vedení KSČM z důvodu vyjádření hluboké nespokojenosti s Vaší prací a využívám ustanovení bodu 20 stanov strany, které mi dává právo vyjadřovat své názory, připomínky a návrhy.

Dne 12. 4. 2019 proběhlo jednání Výkonného výboru ÚV KSČM, na kterém byla projednávána činnost s. Filipa ve věci jeho intervence na Finančním úřadě Ústeckého kraje ve prospěch podnikatele Tomáše Horáčka. Dle vyjádření s. Grospiče v tisku se údajně jednalo o mediální útok a k věci nevedli členové výkonného výboru žádnou diskusi. Přesto, že jste byli vyzváni stanoviskem „Filip není KSČM“ k řádnému prošetření věci a podání vysvětlení členům strany, spokojili jste se pravděpodobně jen s neurčitým vysvětlením.

Není mi jasné, proč k intervenci ve prospěch p. Horáčka vůbec došlo, jaká byla motivace s. Filipa? To se snad soudruh Filip jednoho dne vyspal a rozhodl se, že je potřeba napsat dopis finančnímu úřadu a lobovat za chudáka podnikatele Horáčka, který se jen snaží generovat zisk ve svůj osobní prospěch a zlý stát mu v tom brání? Je potřeba p. Horáčka podpořit, protože tady nejsou žádní jiní potřební, kteří by si pomoc poslance zasloužili? Nebo snad rozhodnutí s. Filipa vzešlo

z nějaké objednávky? Dokážu pochopit motivaci intervence za tělesně postižené lidi, které měl snad p. Horáček zaměstnávat, ale ukazuje se, že asi nikoho nezaměstnával. Tak proč a na základě jakých informací a impulsů s. Filip intervenoval? Rozuměl bych, pokud se budou komunisté snažit pomoci lidem ždímaných exekutorem, matkám samoživitelkám nebo mladým rodinám, které se musí zadlužit na 30 let, aby mohly bydlet, ale není mi jasné, proč musela proběhnout intervence ve prospěch podnikatele, který využívá veřejných peněz jako zdroj svých zisků.

V neposlední řadě je potřeba se ptát, jaký z tohoto aktu měla prospěch naše strana. Ať se snažím sebevic, žádný nevidím. Je důvodem snad ten údajný nepeněžní dar, který měla KSČM dostat? Co to je, kde je to nepeněžní plnění a jak se projevílo v práci komunistů, jaký měl dar význam? Pracuje snad s. Filip na principech kšeftu a protekcionismu?

Nevím, zda jste si takové otázky pokládali, ale protože, tak jak se vyjádřil s. Grospič, k věci nebyla žádná diskuse, tak asi ne. Nevím, zda jste schopni uvažovat v intencích těchto otázek, nebo Vaše loajalita se s. Filipem jde až daleko za hranici servility a jste ochotni přejít jakékoliv pochybení. Obojí je špatné a ve svém důsledku poškozují jméno strany nejen na veřejnosti, ale uvádí v pochybnosti a zmatek i řadu komunistů. Tady je zdroj názorového štěpení strany, za které v důsledku své nepochopitelné benevolence odpovídáte.

(Pokračování na s. 2)

Diskusní příspěvek Martina Říhy na celostranické konferenci KSČM 27. 4. 2019

Vážené soudružky a soudruzí!

Nikdy jsem si nepomyslel, že budu muset vystoupit a přednést tak ostrý příspěvek, v podstatě protest. Ale současný stav ve straně, která je mně velmi přirostlá k srdci to, podle mne, vyžaduje.

Uplynulo několik měsíců od X. sjezdu, který stanovil úkoly pro nové vzešlé vedení. Byla přijata jasná usnesení, která měla za cíl vyvést stranu z nejistoty a rozkolů. Musím hned na úvod konstatovat, že se tak nestalo, usnesení směřovaná v podstatě pouze k vedení strany nebyla naplněna. Vedení, konkrétně předseda ÚV, zodpovídal za zpracování krátkodobého politického programu KSČM a ekonomickou analýzu hospodaření strany do XI. sjezdu strany. Že tento úkol nebyl splněn, není třeba zdůrazňovat. I zde, podle mého názoru, můžeme hledat jeden z důvodů našeho neúspěchu v posledních – komunálních volbách. Občanům jsme totiž z centra neřekli, co komunisté chtějí. Jde tedy nejen o neplnění sjezdového usnesení, ale, a to především, o závažné politické pochybení. Zůstanu u sjezdového usnesení. Bylo uloženo nachystat jednání celostranických konferencí, jedné k vnitrostranickým věcem a druhá má být programová. Ano, strana potřebuje řešit úpravu Stanov, potřebuje řešit konsolidaci a řízení v souvislosti s úbytkem členské základny. Je třeba vyřešit ekonomické krytí aktivit a řízení strany a stranické struktury! Nic z toho se však, podle předložených materiálů, nepodařilo naplnit a jen konstatujeme věci, jak jsou! Projevilo se to například při přípravě dnešní konfe-

rence. Návrhy týkající se ekonomiky strany a její konsolidace – žádný! Problematiku změny Stanov přesouváme zpět na sjezd, když ten předchází rozhodl, že to má řešit právě naše dnešní konference! Dnes ovšem provedeme jen ty nejnnutnější změny ve Stanovách. V podstatě tak negujeme úsilí členské základny, základních, okresních a krajských organizací vyvinuté v uplynulém období. U nás v Brně jsme k řešení této otázky přistoupili se vši odpovědností. Shromáždili jsme názory jednotlivých členů i základních organizací a projednali je na mimořádné konferenci. To, že názory a náměty ke změnám Stanov z jednotlivých krajů a okresů, základních organizací i jednotlivých členů nebyly podrobeny analýze a zpracovány do konkrétního návrhu pro dnešní jednání, že jsou pouze informativním podkladem, považuji za potvrzení toho, co často zaznívá – vedení ÚV nižší články v podstatě nepotřebuje!

Dnes musíme rozhodnout o některých zásadních otázkách změny Stanov, které se týkají přípravy sjezdu počínaje jednáními VČS. Některé by mohly projít bez diskuse, mám na mysli např. otázky týkající se rozpočtu či revizora ZO. Jiné bychom měli diskutovat. Zde mám na mysli vložení věty týkající se souhlasu s užitím osobních dat členů strany dle návrhu našeho MěstV. To hlavní, o čem však dnes musíme rozhodnout, je otázka nového ÚV, který bude řídit stranu po XI. sjezdu. Byl nám předložen variantní návrh. Jedno- značně jsem proti variantě č. 2, to je zachovat stávající stav.

Vzhledem k tomu, že jsem vždy zastával názor, že o věcech by mělo rozhodovat co nejvíce lidí, se mi líbí varianta 1, která v podstatě potvrzuje stávající počet členů ÚV, současně však zajišťuje naplnění principu poměrného zastoupení členů strany v jednotlivých krajích. Dnes jsme však v situaci, kdy je třeba hlasovat pro variantu 3, tedy snížení počtu členů ÚV. Nehledě na ekonomickou stránku by toto řešení mohlo a mělo přispět ke zvýšení akceschopnosti ÚV. Proto tuto variantu plně podporuji včetně toho, že členové ÚV budou na návrh okresních konferencí voleni na krajských konferencích. V podkladu uvedenou poznámku, že tato varianta by zasáhla do změny Stanov KSČM, považuji za nepatřičnou, jsme tady přece proto, abychom našli řešení.

Připadá mi, že nikdo nechce říznout do živého a naše krize se stále prohlubuje. Sociální nůžky se rozvírají neskutečnou rychlostí a snad už víc rozevřít nejdu. Opjíme se kecy o zmobilizování členské základny a dáváme si nesplnitelný úkol přijímat nové členy! Ale bez opravdu radikální levicové politiky to nepůjde a tu měl představit náš krátký a opravdu levicový program, který bude stručný a bude konstatovat, že chceme opravdu socialismus.

Taškařice mezi námi a spojení se s „establishmentem“, k tomu politikaření – tak nás občané navenek vnímají, nám na důvěryhodnosti nepřidá! Musíme jasně říct, že tato země je vyčerpaná a lidem opravdu hrozí pád na dno. Je nutné udělat vše pro to, že jen opravdu socialistická společnost může takové nebezpečí

zvládnout! Každý den se dovídáme, že je ohrožena potravinová bezpečnost, bezpečnost jako taková vůbec, blíží se doba, kdy základní věc pro život – voda – bude placena zlatem. Mění se klima, zřejmě nás čeká mnohem složitější doba a sociální nůžky, které se otvírají, hrozí velkým třeskem. A my k tomu mlčíme. A my napravujeme kapitalismus!

Velice si vážím práce, kterou na půdě parlamentu odvádějí naši poslanci. Soustředěné úsilí na prosazování našich priorit přináší výsledky a za to jim po právu patří uznání a poděkování. Je však současně pochopitelné, že ne všichni lidé včetně členů strany to takto vidí. Obávám se, že převažují názory, že naši poslanci, ať mi prominou, podporují vládu lidí, kteří vedou zemi chaoticky metodou pokus omyl. Zavlékají nás do vleku dvou velkých hráčů na území Evropy, tedy Německa a Francie, kteří nám dikтую, co budeme jíst a co budeme dělat. Ztrácíme svoji suverenitu, svobodu rozhodování o sobě samých! Nechali jsme morálně zdevastovat společnost, školství, které nám záviděli, se v současnosti stalo zprofanovanou „vymývárnu“ hlav mladé generace! Ekonomika a společnost doplácí na chybně nastavenou vzdělávací soustavu! Zdravotnictví – škoda mluvit. Byl z vás někdo u lékaře teď? Chybí specialisté, čeká se na operace, bez známostí jste nikdo. Čekáte i 5 hodin na ošetření! A jak vypadá situace v dopravě, o tom ani nebudu hovořit, jen vzpomenu, kolik bylo opraveno silnic a vybudováno dálnic! Jednou jsem se ptal, coby zastupitel, v jakém stavu jsou komunikace ve

městě. Bylo mně odpovězeno, že 67 % je ve špatném technickém stavu. Je 30 let po tzv. revoluci a všichni fundovani v oboru vědí, že životnost komunikací je 30 let! Tak na komunisty to už asi nesvedou!

Lidé od nás, komunistů, čekají lék a my jim musíme jasně říct: Ano, vyléčíme společnost, ale bude to bolet. Bohužel „narkóza, anestezie“, tedy kapital, odtelk na západ a k domácí oligarchii. Stárne nám populace a musíme to řešit tak, abychom zajistili důstojné dožití všem, kteří poctivě pracovali i těm, kteří byli nemocní! Kdo jiný než my komunisti. To vše musí obsahovat program! Musí říct také o našem postoji k životnímu prostředí.

Zpět ke stranickým věcem. Soudruh Ort byl sjezdem zvolen a určen k tomu, aby stranu vyvedl z ekonomické krize. Za celou dobu jen prosazoval dokumenty, které mají spojit a spotřebovat! Nehledal nové zdroje, nenastartoval Futuru k provoznímu zisku bez skrytých dotací od majoritního vlastníka KSČM. Proč si musíme platit kampaně, a Futura nevydělává? Bylo by to moc práce? Ale od toho jsi byl, soudruhu, zvolen a doporučen do představenstva Futury! Proč jsi neprovedl hloubkový audit a nezačal ekonomickou reformu od podlahy? Zatím spotřebováváš jen peníze, které jsme mohli my všichni využít jinak! Nikdy by mě nenapadlo jako krizového manažera jezdit po světě a doma bych nechal firmu, která by se potápěla. Je načase to změnit a věřím, že tato strana a její členové, delegáti řeknou dost.

(Pokračování na s. 2)

Na sobotu 6. 4. 2019 byla plně připravena 45. pražská teoreticko-politická konference (PTPK). Vedení KSČM však ve středu 3. 4. 2019, jen tři dny před konáním akce, rozhodlo o zrušení zapůjčení sálu na tradičním hostitelském místě konference v budově ÚV KSČM v ulici Politických vězňů v Praze.

Důvodem tohoto rozhodnutí byly údajně technické příčiny. V místnosti č. 76, tedy ve velkém jednací sále ÚV KSČM v Praze, však v sobotu 30. 3. 2019 proběhlo

zcela bez technických problémů jednání ústředního výboru KSČM.

Jaké jsou tedy ony technické závady, které měly znemožnit konferenci? Údajně šlo o rekonstrukci vodovodního potrubí. Nicméně vzhledem k dlouho dopředu známému termínu konání konference lze považovat tento důvod za alibi.

Podle informací z jednání kolegia volených funkcionářů (dle Stanov neexistující orgán strany, který však mnohé klíčové věci ve straně rozhoduje formou následného

schválení v rámci jednání Výkonného výboru ÚV KSČM), jehož se účastní předseda strany V. Filip, místopředsedové strany, předsedové URK a ÚRoK, toto neformální setkání funkcionářů rozhodlo tři dny před PTPK o neposkytnutí jednacího sálu ÚV KSČM ze zcela jiných - závažných politických - důvodů.

Kolegium mělo varovat před konáním konference. Známy antikomunista, europoslanec Štětina totiž na svém twitterovém profilu upozornil na pozvánku PTPK, na níž

je logo bývalé KSČ. Tématem konference měl být odkaz V. a IX. sjezdu KSČ pro aktuální činnost komunistů. Štětina pak na svém profilu uvedl, že tímto údajně KSČM porušuje zákon (o protiprávnosti komunistického režimu).

Opravdu KSČM nesmí mluvit o minulosti komunistického hnutí? Opravdu tím, že na pozvánce uvedla logo KSČ a chce diskutovat o politickém významu prvorepublikového V. sjezdu KSČ (na ten se také vztahuje zákon o protiprávnosti

komunistického režimu?) a IX. sjezdu KSČ z května 1949 pro dnešní komunisty porušuje zákon?

Pokud stačí jeden takovýto „tweet“ jednoho europoslance, aby vedení KSČM rušilo odborné konference organizačních jednotek, potom se musíme ptát, na čí straně vlastně naše vedení stojí? Na straně naší, či našich odpůrců?

Platforma RESTART
Praha 5. 4. 2019

Prohlášení komunistických a dělnických stran Evropy k evropským volbám v květnu 2019:

Za posílení zápasu pracujících a lidu proti kapitalistickému vykořisťování a Evropské unii - za lidovou Evropu socialistických národů!

Pracující, živnostníci, ženy, mladí lidé, důchodci, lidé zdravotně znevýhodnění, lidé měst i venkova, my, komunistické a dělnické strany, které podepisují tuto deklaraci, se na vás obracíme při příležitosti evropských voleb v roce 2019.

EU, která funguje jako evropské imperialistické centrum, byla a je i nadále nástrojem evropského velkokapitálu, který má zaručit a zvýšit zisky jeho vlastníků. Neslouží, ani nikdy nemůže sloužit potřebám pracujících lidí.

Očekávání, že EU může být přeměněna ve prospěch lidu, se ukázala marnými. Neopodstatněná jsou vytvářená očekávání, která se týkají reformy a změn v zájmu lidových vrstev národů Evropy skrze jakousi „demokratizaci“.

Svým bojem mohou pracující a lidové vrstvy Evropy zvrátit negativní poměr sil a naplnit podmínky pro otevření cesty k Evropě socialismu, která zaručí právo na práci, a další sociální práva, sociální zabezpečení a důstojné příjmy, která zaručí budoucnost pracujícímu lidu.

Naše strany hájí zájmy dělnické třídy, zájmy lidu, práva mládeže a žen z lidových vrstev.

Denně bojujeme proti opatřením uvaleným na lidi buržoazními vládami a EU, proti omezování platů a důchodů, proti likvidaci práv pracujících, sociálních práv a sociálního zabezpečení, proti prohlubování chudoby a nezaměstnanosti, proti komercializaci zdravotnictví i vzdělávání, proti ničení životního prostředí, proti rušení demokratických práv a svobod. Prosazujeme opatření proti nezaměstnanosti. Společně bojujeme proti EU, která ovládá národy v zájmu bohatnutí kapitalistů.

Odsuzujeme antikomunismus, represe a omezování suverenity.

Naše strany se zasazují o:

- Zásadní zvýšení platů a důchodů.

- Veřejné a bezplatné zdravotnictví, vzdělávání.

- Podporu zápasů pracujících a nezaměstnaných za stálou práci na

plný úvazek.

- Demokratická práva na pracovištích, pracovní a sociální práva, sociální zabezpečení.

- Práva přistěhovaleckých pracovníků a boj proti příčinám, které nutí obyvatele opustit své země.

- Podporu malých a středních zemědělců.

- Podstatnou ochranu životního prostředí, které je neustále obětováno kvůli ziskům velkého kapitálu.

- Odsuzujeme imperialistické války a intervence. Usilujeme o mír, odstranění všech základů USA-NATO, bojujeme proti NATO, proti „Partnerství pro mír“ a evropské armádě, proti PESCO a účasti na imperialistických válkách a intervencích.

- Bojujeme proti frontálnímu útoku na pracující, které probíhají ať už v podmínkách kapitalistické krize nebo kapitalistického „rozvoje“.

- Jsme na straně dělnických a lidových rodin, které zažívají dramatické důsledky kapitalistického výrobního způsobu, jenž hluboce zhoršuje situaci dělnické třídy a lidových vrstev.

Obracíme se na dělnickou třídu, národy, aby:

- Znásobily svůj zápas proti Evropské unii, proti tomuto svazku kapitálu, který poškozují lidská práva.

- Posílily svůj odpor vůči útokům kapitálu a stran sloužících zájmům tohoto kapitálu, aby posílily svůj boj za řešení všech lidových problémů.

- Podporovaly jakýmkoli vhodným způsobem komunistické a dělnické strany, které ve volbách do EP v květnu 2019 odsuzují EU, aby oslabily strany, které podporují EU a její politiku, které brání EU kapitálu jako jedinou možnou cestu a předkládají iluze o „demokratizaci“ EU.

Tento postoj posílí lidový boj v celé Evropě, zajistí pracujícím lepší postavení v zápasu za svá práva.

EU neslouží lidem, EU slouží kapitalistické třídě, zájmům monopolů, koncentraci a centralizaci kapitálu. EU neustále prohlubuje své

rysy imperialistického ekonomického, politického a vojenského bloku, který je v rozporu se zájmy dělnické třídy a lidových vrstev.

Nejvlastnějším zájmem lidu je postavit se manipulaci, kterou organizuje EU, jejím mechanismům, jejím vládám a stranám podporujícím tuto imperialistickou unii.

Slibují, že EU nám může zaručit právo na práci, naše pracovní práva a práva sociálního zabezpečení. Jejich cílem je přesvědčit lidi, že jim mohou zaručit lepší životní úroveň. Je to velká lež.

Připomeňme si fakta: v EU je 16,6 milionu nezaměstnaných, částečně zaměstnaní se neustále rozšiřuje a dosahuje 21% z celkové počtu nebo 43 milionů v absolutních číslech; těch, kteří žijí na hranici chudoby nebo pod ní je více než 110 milionů; budoucnost mládeže je v ohrožení.

Jsou omezována základní práva dělnické třídy a lidových vrstev. Hromadná propouštění jsou čím dál častější, je omezováno právo na stávku, zvyšuje se hranice odchodu do důchodu a snižují se důchody, privatizuje se sociální zabezpečení. Chudí zemědělci jsou ničení prováděním společné zemědělské politiky, osoby samostatně výdělečně činné jsou rdušeny konkurencí velkých monopolů, zesiluje se nerovnost a diskriminace na úkor žen. Přistěhovanci jsou pronásledováni, zatímco je posilována politika, která je donutila opustit své vlastní země.

Prohlubuje se represe proti zápasům pracujících a lidu, neustále se vytvářejí nové mechanismy sledování.

Rozšiřuje se politická, finanční a vojenská spolupráce s izraelským státem, který vraždí palestinský lid.

„Pakt stability“, „posílená hospodářská správa“, „bankovní unie“ a další nástroje proti lidu, které jsou užívány, byly začleněny do inventáře protilidových prostředků EU, přičemž je utvářena nová dramatická situace vůči národům.

„Globální strategie“ EU, „Společná bezpečnostní a obranná politika“ a PESCO představují

nebezpečné prostředky války a intervencí, které slouží imperialistickým agresím.

To, co pohání kapitalistické sjednocování, jsou zájmy evropských monopolů; EU se neustále rozvíjí reakčním směrem a proti lidu.

Je tedy zřejmé, že ani tato mezistátní kapitalistická unie, ani Evropská centrální banka, ani Evropský parlament se nemohou změnit ve prospěch lidu, jak tvrdí evropské strany podporující strategii EU.

Navíc se EU nemůže přeměnit v „nesmířitelného protivníka“ NATO a USA, jak argumentují všichni příznivci EU.

EU úzce spolupracuje s NATO a USA proti národům, zatímco probíhající meziimperialistická konkurence se projevuje i uvnitř EU, a to jak utvářením skupin zemí, tak odchody, jako je brexit.

Rivalita s USA, ale také s Ruskem a Čínou o kontrolu trhů se zesiluje.

Komunistické a dělnické strany, které podepisují toto prohlášení:

- Zdůrazňují, že ofenzíva kapitálu je jednotná a má co do činění se všemi členskými státy EU, stejně jako se ostatními státy, které se nacházejí na evropském kontinentu. Z těchto důvodů je nezbytné posílit společný boj komunistických stran a lidu a rozvíjet solidaritu s bojem dělníků v celé Evropě i ve světě.

- Zdůrazňují, že pro národy existuje odlišný způsob rozvoje. Z boje pracujících se vynořuje alternativa jiné Evropy; Evropa prosperity národů, sociálního pokroku, demokratických práv, rovné spolupráce, míru, socialismu.

- Věř v právo každého národa suverénně si zvolit svůj způsob rozvoje, včetně práva odtrhnout se od EU, NATO a všech ostatních imperialistických organizací; právo bojovat za socialistickou cestu rozvoje.

Toto je skutečná odpověď proti organizovanému úsilí ovládat lid.

Národy Evropy nemají zájem následovat kosmopolitní síly kapitálu, které jsou fanatickými příznivci euroatlantismu. Stejně tak nemají

zájem na silách nacionalismu, které také slouží zájmům jiných tříd, nikoliv zájmům pracující třídy, využívají opatření protekcionismu a „euroskepticismu“ jako svého nástroje. Lidé určitě nemají nic společného s nacionalistickými, fašisticko-nacistickými stranami, které využívají trápení a problémy lidu, aby posílily své síly jako prodloužená zbraň monopolistické diktatury.

Podpora komunistických a dělnických stran je jedinou skutečnou lidovou odpovědí jak na kosmopolitismus, tak na tzv. euroskepticismus. Představuje odpovídající reakci na antikomunismus a na reakční, ahistorické ztotožňování komunismu s fašismem, které jsou spjaté s kapitalistickým systémem.

Obracíme se na dělnickou třídu, národy Evropy, aby kladně odpověděly na tuto výzvu komunistických a dělnických stran.

Každá ze stran ve své zemi organizuje zápas pracujících. Komunistické a dělnické strany bojují proti EU, proti všem imperialistickým institucím. Jejich posilování v každé politické bitvě přispívá k rozvoji zápasu národů:

Obracíme se na lid, aby každým způsobem oslabil síly, které podporují EU, které vytváří iluze, že EU může být „upravena“.

- NE EU monopolů, kapitálu a válek!

- Za Evropu prosperity národů, míru, sociální spravedlnosti a demokratických práv, za socialismus!

KS Albánie, Strana práce Rakouska, KS Ázerbájdžánu, Běloruská republikánská organizace - KSSS, KS Belgie, Nová KS Británie, Svaz komunistů Bulharska, Strana bulharských komunistů, Socialistická dělnická strana Chorvatska, KS Dánska, KS Estonska, Komunistická revoluční strana Francie, Pól komunistické obnovy ve Francii, KS Makedonie, Sjednocená KS Gruzie, KS Řecka, Maďarská DS, DS Irsko, Komunistická strana (Itálie), Soc. strana Lotyšska, Soc. strana (Litva), KS Malty, Lidový odpor Moldavska, KS Norska, KS Polska, Rumunská KS, KDS Ruska, KS Sovětského svazu, Nová KS Jugoslávie, KS Slovenska, Soc. strana Slovinska, KS pracujících Španělska, KS Švédsko, KS Turecka, Svaz komunistů Ukrajiny

<https://www.initiative-cwpe.org>
Překlad KSM

K volbám do Evropského parlamentu 2019

(Dokončení ze s. 2)

absolutně jako sen od reality. A občan tomu rozumí, ať už instinktivně či intelektem.

Úkolem každé komunistické strany musí být předkládat lidem vysvětlení skutečné podstaty probíhajícího dění a současně skutečně možná východiska ze zdánlivých dilemat; dnes však daleko více než v minulosti s varováním, co všechno tato řešení budou stát, neboť v životě člověka i národa jsou opravdové kroky vpřed vykupovány tou největší cenou, na což dnešní zhýčkané generace jsou připraveny historicky snad ze všech předchozích nejméně (!). Avšak program KSČM do EP „KSČM - Česká levice společně“ jde přesně opačným směrem - je zatímním vrcholem, sumou povrchních konstatování a zbožných přání,

o kterých všichni vědí, že se ničím jiným nikdy nestanou. Tato duchaprázdnost je pak napěchována do sedmdesátibodové kupy vymáčené slámy.

Jako olbřímí praktické memento jsme mohli vidět záblesk donaha odhalené podstaty EU v přímém přenosu při aktuálním schvalování směrnice pro „zákaz“ dvojí kvality potravin v EU. Zde přece vidíme jako nabíledni, k čemu nám jsou naši europoslanci (dokonce všech českých stran a hnutí dohromady!) a koho jejich divadelní představení ve skutečnosti maskuje.

Co ze sedmdesáti bodů je skutečně schopna KSČM prosadit, i kdyby získala 100 % hlasů českých voličů? A co je ještě horší, co by změnilo na podstatě dění, i kdyby se formálně všechny body tohoto programu podařilo „prosadit“ hlasováním v EP? „Kapitálstroj“ výkonné moci EU,

kerou žádné volby změnit nemohou, by dokázal efektivně zajistit, aby se formálně schválené návrhy nikdy nepromítly „z papíru do reality“ tak, aby se dotkly základu kapitalistických procesů. Avšak ani takovouto variantu nikdy kapitalistické jádro moci nedopustí, i za cenu použití brutální síly. Nejdříve mediální, pak ekonomické a nebude-li zbylí, i vojenské. Kdo by si ze snílku liberálního křídla KSČM před 20 lety pomyslel, že ten úžasný, oslnivý, liberální Západ tehdy brutálně vybombarduje suverénní, demokratickou evropskou zemi ležící jen 500 kilometrů jižněji od ČR pro něco daleko méně závažného než by dnes bylo vážně miněné spání pisku do soukolí nervózní evropské mašiny z pozic protisystémové komunistické strany...

Za sabotování Říše se trestalo tvrdě v minulosti a bude zas. Takto

pevně a střízlivě je třeba stát nohama na zemi a rozumět novému stahování mračen na západ od našich hranic. Český národ není třeba vést do již dávno prohraných bitev. Je třeba jej připravit na to, co se dnes teprve mohutně kupí nad obzorem. Ukázat mu cestu pryč z pasti, která se bude postupně svírat. Třebaže cestu bolestivou a nesnadnou, stavěnou především vlastními silami, vlastní prozíravostí a vedenou jen tím nejlepšími, co moudrost generací geniálních věčně pošlapaných plebejců českého národa dokázala vryt do naší kolektivní paměti - a na ideových základech, za které se marxisté nebudou muset stydět.

Toto hořké sousto nebude chtít předložit svým voličům žádná ze stran, které mají možnost proniknout do našeho parlamentu. Už jen proto, že nebude schopná předložit reálný plán, co dělat den po případném

vystoupení z EU. Závěrem chci zdůraznit, že vypracování plánu pro takovou eventualitu s několika variantními řešeními je prioritním politickým úkolem KSČM, pokud si chce zachovat jakýkoli význam pro budoucnost tohoto národa. Má proto na rozdíl od ostatních politických sil jako jediná teoretické i praktické předpoklady. Je nesmírně důležité, aby se na této věci shodli všichni uvnitř KSČM, kdo stojí proti současné politické destrukci strany a započali urychleně s diskusí na téma, jakým způsobem vystoupit z Evropské unie a jakým způsobem řídit úspěšně naši zemi potom. Platforma RESTART, jejímž jsem členem, je této myšlence otevřena a je připravena na diskusi se všemi marxisty, kteří budou mít stejný cíl.

Robert Kvacskaí

V dubnu se sešel v Uljanovsku výbor pro přípravu oslav 150. výročí narození V. I. Lenina. Přinášíme projev českého zástupce, místopředsedy KSČM Stanislava Grospiče.

Vážené soudružky, vážení soudruzi, draží účastníci této mezinárodní konference!

Za rok, 22. dubna 2020, si budeme připomínat 150 let od narození Vladimíra Iljiče Uljanova – Lenina. Člověka, který dokázal s nezměrným úsilím vést ostré polemiky s nejrůznějšími projevy oportunismu a revizionismu, které se nabalovaly na odkaz Karla Marxe a Bedřicha Engelse. S lidmi stejně oddanými myšlence překonání kapitalismu dokázal společně vytvořit ze Sociálně demokratické dělnické strany Ruska politickou stranu, která se dokázala sjednotit a svěst úspěšný boj s carismem a posléze Kerenského prozatímní vládou za nové socialistické Rusko.

Označení vůdce světového proletariátu pro Vladimíra Iljiče Lenina je nutné vnímat s velkým historickým odkazem. Dělnická třída se svými spojení pod vedením bolševiků dosáhla jako první na světě politické a následně ekonomické moci a co je podstatné, dokázala ji dlouhodobě udržet. V tom, z mého pohledu, spočívá základní inspirace, kterou Vladimír Iljič Lenin dokázal ukázat dělníkům, rolníkům, utlačovaným národům na celém světě.

Nic však nepřichází samo o sobě. Je třeba vnímat dlouhou cestu, kterou Sociálně demokratická dělnická strana Ruska, od roku 1903 rozdělená na tzv. menševiky chtějící revizi cesty k nastolení socialismu postupnými kroky a na tzv. bolševiky, zastávající nekompromisního boje s carismem a kapitalismem, prošla.

Zastupuji Komunistickou stranu Čech a Moravy, v tomto ohledu mi dovolte malé připomenutí lednové konference Sociálně demokratické dělnické strany Ruska v roce 1912. Konala se totiž v Praze, tehdy hlavním městem nesamostatného českého národa, jenž byl součástí Rakousko-uherské monarchie. Podle současného gregoriánského kalendáře se konala ve dnech 18. až 30. ledna 1912. Právě na této konferenci byla položena základní mez mezi bolševiky a menševiky, sjednotila

bolševické organizace, a co je nejdůležitější, sjednotila je v jednotnou politickou stranu. Konference tak znamenala první příznaky velkého a prudkého rozmachu dělnického hnutí v Rusku a oživení činnosti strany. Po vyhnání menševiků se strana zpevnila a byla schopna vést boj proti oportunistům, očistit proletářskou stranu a vytvářet stranu nového typu. Rovněž je důležité, že Pražská konference ve svých usneseních stanovila minimální politické požadavky: demokratickou republiku, osmihodinovou pracovní dobu, konfiskaci statkářské půdy. Dnes, po 107 letech, můžeme konstatovat, že tyto požadavky ve světě neztrácí nic ze své aktuálnosti, zejména po pádu evropských socialistických a lidově demokratických zemí východní Evropy a rozpadu Sovětského svazu.

Chci se ale dnes rovněž zabývat otázkou, která v současné době trápí řadu komunistických a dělnických stran ve světě a ve které by osobnost Vladimíra Iljiče Lenina mohla být výrazně inspirativní.

Zdá se, že máme dostatek konkrétního materiálu, který by nás mohl poučit o tom, že komunistické, dělnické a levicové strany sužují, ve velké řadě případů, závažné problémy. Dovolím si použít příklad Komunistické strany Československa a dnešní Komunistické strany Čech a Moravy. Zjistit jejich příčiny nebude až tak obtížné, když si probereme krizi, která postihla KSČ koncem dvacátých let. Tenkrát druhou nejsilnější parlamentní stranu, KSČ, postihly pravivé tendence, které podlamovaly její vliv na masy. Demonstrační akce KSČ končily nezdarem a odhalily její hlubokou krizi. Východisko z ní otevřel V. sjezd KSČ (1929), na němž zvitěl program formulovaný Klementem Gottwaldem. Jeho jádro se zakládalo na hesle „od pasivity k aktivitě“. Vnitrostraniční krize se odrazila v úbytku hlasů voličů pro KSČ. Zvrat nastal, až když se strana dala do organizování masového hnutí nezaměstnaných, pochodů hladu, Mostecké stávky, ve které rozvinula myšlenku jednotné fronty. KSČ podporovala úporné zápasy ve prospěch drobných živnostníků a pokrokové inteligence. Šíří a cíl bojů zvětšovala: v třiatřicátém roce ústřední výbor vyzval sociální demokracii – československou

i německou – ke společnému postupu proti nebezpečí fašismu a za hospodářské a politické požadavky dělnictva; nabídka však byla ostře odmítnuta. Komunisté odhodlaně pokračovali ve své práci, nebáli se perzekuce. Nezastavil je ani zatykač, který byl v polovině čtyřiatřicátého roku vydán na komunistické poslance. Strana přesto početně rostla.

Jaké poučení pro dnešek se z toho nabízí? Bezpochyby hlavně to, že v dobách velkých sociálních změn komunističtí vůdci musí stále hlouběji poznávat myšlení a potřeby mas, a také přemýšlet nad otázkou, co je třeba podniknout, aby se masy naučily o svá práva bojovat. Zdokonalovat se v umění jít kupředu a stát se předvojem demokratických sil. Lze vyvodit, že pro vůdce strany jsou teoretické schopnosti, revoluční odhodlanost a smélost, úzké sepětí se stranou a lidem, víra v masy a ochota učit se z jejich zkušeností, mravním zákonem.

Logicky by se očekávalo, že komunistické strany, které nemají nic jiného, než budoucnost doplněnou o řadu historických zkušeností, zvláště pokud si prošly čtyřicetiletým a víceletým obdobím snahy vybudovat socialistickou společnost, se budou snažit upravovat cesty k této budoucnosti s přihlédnutím ke zkušenostem z minula. Jenže, často opak bývá pravdou a skutečnost je velice často jiná. Vedoucí činitelé mnohých komunistických a dělnických stran se rozhodli odložit od učení Marxe a Lenina, a tím i od aktivizace komunistů za spravedlivý svět. Porážka socialismu ve východních evropských zemích a s tím i řady národně osvobozených hnutí vedla k opětovným iluzím spojených s šířením pseudoteorií, k přečehování a mnohdy idealizování kapitalismu. Otevřela dveře oportunismu a revizionismu. Zapomnělo se na práci Lenina „Krok věd, dva kroky vzad“ i na „Levičáctví - dětská nemoc komunismu“. Občasné sliby lepší budoucnosti nemají být vybojovány, nýbrž jen trpělivě vyčkány. „Moderní“ představitelé stran se místo studia marxismu-leninismu pachtí po „moderních“ výkladech světa, protože všechno, co by mohli o něm říci marxisté, bylo by

Úloha vůdce revoluce v dějinách strany a národa Zkušenosti různých zemí

jen „dogma“. Nepřijde jim na um, že tato výtky je již sama o sobě dogma, neboli, prázdným tlachem. Tak se pod záminkou zaozlostlosti odpravují vědecké zásady a komunistické přesvědčení. Inspiraci, poučení a východiska však nemusíme hledat jen u Vladimíra Iljiče Lenina. Nalezeme ji i u řady jiných představitelů dělnického hnutí po celém světě, v České republice u Klementa Gottwalda a jeho snahy o specifickou cestu lidově demokratickou k socialismu, u Ho Či Mina a boje vietnamského lidu proti kolonialismu, za sjednocení a socialismus. Inspirativní je cesta Kuby, Číny a dnes i třeba Nepálu.

Kritizovat není pomlouvat: kritizovat je funkce vědecká. Jako příklad možno uvést tiskové materiály řady rádo by teoretiků, přešlapování řady evropských levicových stran, které se zřekly třídního pohledu na svět, v zájmu konformity jej vyměnily za koexistenci a za „sociálně spravedlivou“ společnost v lůně kapitalismu. Základním problémem je, že přistupují k popírání existence socialismu, přejímají jeho buržoazní kritiku a nejsou schopny svěst boj s antikomunismem tak, aby jim lidé rozuměli. Jejich mimořádná aktuálnost byla podepřena lží, podle které zlí dogmatici nechtějí pochopit, že příští socialismus půjde výš než „reálný“ socialismus, zatímco pravda je taková, že pouze k tomu dodávají, že zákonitě půjde výš, avšak že půjde jeho směrem. Vady těchto „teorií“ se postupně stávají zřejmé. Komunisty již tolik neokouzluje, a vzletné tlachání vysvětluje slabost myšlení „moderních teoretiků“.

Politický kartel mezi komunistickými a dělnickými stranami a reformisty by vedl v praxi k všeobecnému zmatení, neboť by přispěl k rozmazávání hranic mezi levicí a pravicí. Smíšeně užívaný koaliční potenciál – zbavený ideového rozměru – by vedl nutně k odcizení oficiální stranické politiky od strany. Postupně by rétorika profesionálních politiků, ještě víc než nyní, vedla pod znamením „kompromisů“ k zakrytí osobních a skupinových zájmů. Komunisté by se prostě „přizpůsobili“. Proto ona filosofie „členů teoretického zázemí“: prý názor jednotlivce je víc než názor

kolektivního vedení.

Skutečnost je taková, že mnozí komunisté dnes jakoby už nebyli schopni obnovy socialismu, jakoby v temnotách západní „civilizace“ pozbyli paměti a tápali slepě v labyrintu starostlivého, téměř nerozlišitelného od různých prosystémových hnutí a sročení zaslepenců světa. Ne, fráze nikdy nelze vystihnout realitu úplně. Pomoci frázi lze vystihnout jen to, co je na povrchu, nikoli co je uvnitř. A to je pro teoretika málo. Nebylo by snad na vadu ani to, aby se místo dlouhého meditování o dílčích otázkách raději zamyslel nad hlavními charakteristikami současného kapitalismu – se vším, co v něm právě začíná, i se vším, co v něm právě zaniká.

Nezbývá než se znovu zamýšlet nad východiskem. Od kontrarevoluce uplynuly tři desítky let, nastávají nové otázky a problémy. Stávají se zřetelnějšími omyly. A přitom hlavní věží v nepochopení, že kapitalismus stárne, chátrá, poddává se síle času. Za této situace komunistům zbývá povinnost vytrhávat ze svého prostředí věčně přizpůsobivou rmuť života v nespočetných proměnách zbabělosti a lícoměrnosti. V řadě zemí však socialismus nebyl poražen a prokázal svou životaschopnost.

Na tomto pozadí se jasněji vykresluje ponaučení: chce-li strana získat ve společnosti autoritu, musí být příkladem boje za spravedlnost, za naplnění svých ideálů, a nikoli nápodobou reformistických stran a hnutí. Nelze se soustředěvat jen na volební klání a rezignovat na trvalou práci s lidmi. Dějiny si ztropily takový žert, že jestliže před kontrarevolucí marxismus falšovali západní reakční ideologové, po ní to samé provádějí komunističtí reformisté. Právě oni jsou oním krtkem, který podkopává ideovou jednotu, akceschopnost, vnáší do stranických řad maloburžoazní bezcharakternost a propastnou bezmyšlenkovitost. Taková strana si nemůže dělat nárok na vážnější autoritu a vliv mezi veřejností.

Odkaz osobnosti Vladimíra Iljiče Lenina je proto stále živý.

Delegace Společnosti Pektusan navštívila KLDŘ, 1. místopředseda převzal vyznamenání

Delegace Společnosti česko-korejského přátelství Pektusan a České skupiny pro studium a uskutečnění myšlenky čuče z České a Slovenské republiky, vedená 1. místopředsedou Lukášem Vrobellem, navštívila ve dnech 12.-18. dubna čuče 108 (2019) na pozvání Korejského svazu společen-

ských vědců Korejskou lidově demokratickou republiku, aby se zúčastnila mezinárodní konference a oslav národního svátku Dne slunce u příležitosti 107. výročí narození prezidenta Kim Ir Sena.

Sedm zahraničních účastníků převzalo 14. dubna v paláci Nejvyššího lidového shromáždění

Řád přátelství I. a II. stupně za práci pro rozvoj vztahů přátelství a spolupráce s KLDŘ. Řád přátelství I. stupně byl udělen čtyřem osobnostem z Mongolska, Rakouska, Ruska a Thajska, Řád přátelství II. stupně třem dalším, mezi nimi 1. místopředsedovi Společnosti česko-korejského přátelství Pektusan

a České skupiny pro studium a uskutečnění myšlenky čuče Lukáš Vrobelovi.

Večer 14. dubna se konala recepcce v Hotelu Korjo k oslavě Dne slunce za účasti Kim Ki Nama, poradce Ústředního výboru Korejské strany práce a poslance Nejvyššího lidového shromáždění, blízkého

spolupracovníka Kim Ir Sena, Kim Cong Ila i Kim Cong Una.

Během pobytu v Koreji delegáti Společnosti Pektusan ocenili odhodlání korejského lidu, který staví na kolektivismu a žije šťastně a nezávisle.

Více na www.kldr.info a www.kldialog.cz

Krise EU se po eurovolbách prohloubí

Evropský parlament po květnových volbách do této instituce čeká zemětřesení. Tradiční koalice evropských lidovců a socialistů, která v něm vládla po čtyři desetiletí, výrazně oslabil a ztratila většinu. Posílila v celkovém pořadí třetí frakce liberálů, zejména díky Německu uspěli i zelení. Jak naznačují první povolební vyjednávání, hledání nové většiny a volba nových unijních lídrů nebude snadná. Mnozí pozorovatelé se shodli, že evropský parlament bude názorově mnohem pestřejší a zřejmě i rozhádanější.

Řada politiků i komentátorů sice vydává volební výsledky za úspěch „Evropy“ a za porážku protiunijních a euroskeptických stran, jiní to vidí přesně naopak. Podle magazínu New Europe k rychlým závěrům o vítěz-

ství prounijních sil vede poměrně prostá chyba. Za euroskeptické považují jen neznámější populistické strany, uniká jim ovšem, že řada euroskeptických stran je přímo v tradičních „proevropských“ parlamentních frakcích. New Europe ukazuje i další zajímavý moment. Čím vyšší byla účast, tím vyšší zisky pro euroskeptické strany.

Jak mohou být závěry o vítězství „proevropských“ sil zavádějící, demonstruje magazín na největší frakci lidovců. Část stran této frakce „eurohujerská“ sice zůstala (včetně české KDU-ČSL i TOP 09/STAN), ale mnohé strany ve frakci se posunuly citelně k euroskepticismu. New Europe zmiňuje Fidesz Viktora Orbána, rakouské lidovce Sebastianu Kurze, francouzské republikány či slovinskou SNS. Klade také otázku, nakolik lze frakci zelených počítat mezi „euronadšence“, když v jejich řadách je rovněž několik stran „čistě antisystémových“.

PANORAMA

„Evropa připomíná město bez dopravní signalizace,“ píše dnes významný bulharský politolog Ivan Krastev (server Deník Referendum). Dodal, že volby nebyly ani referendem o Evropě, jak tvrdil francouzský prezident Macron, ani o migraci, jak říkal maďarský premiér Orbán. Případný rozpad EU podle Krasteva nacionalisté nezpůsobí. Jimi vyjadřované odstředivé tendence interpretuje spíše jako důsledek destabilizace evropského prostředí, nikoli jako jejich jednoznačnou příčinu.

„Projekty, jako je Evropská unie, kolabují obvykle jinak, než že by je někdo vyložil rozvrátil. Podobá se to spíše bankovnímu kolapsu či runu na banky. Ze strachu, že bance dojdou peníze, lidé vyberou své vklady. Když se tak zachová většina, žádná banka nepřežije. Podobné je to

teď, když vlády říkají, nejsme proti EU, ale obáváme se, že to špatně dopadne. Podle aktuálních dat se většina lidí ve všech členských státech obává, že společenství během dvou dekád zanikne. To, co vidíme, není ani tak euroskepticismus, jako spíše europesimismus“, soudí bulharský politolog.

Další porážka KSČM

U nás evropské volby podle očekávání vyhrálo ANO, i když vzhledem k výsledkům v Praze asi o méně než její šéf předpokládal. ANO dál k sobě přitahuje četné levicové voliče a za levicovou stranu jej považují zřejmě i demonstranti „za nezávislost justice“ - „cinkači s klíči“, kteří ani po 30 letech neprohlédli falešnost slibů z listopadu 1989, resp. „havloidů“, kteří lžou a klamou lidi stejně jako před 30 lety. Tímto konstatováním ovšem nehájím buržoazní hnutí ani oligarchu v jeho

čele. Příznačné je, že v EP se poslanci ANO řadí do liberální frakce a podle jejich eurokolegů se plně shodují s jejich programem a názory.

Překvapením nejsou ani výsledky dalších ve volbách úspěšných stran a koalice (ODS, Piráti, TOP 09 se STAN, SPD, KDU-ČSL). V kapitalistické společnosti v buržoazních volbách vítězí logicky kandidáti buržoazních stran. Pro nezastaralý byl ovšem nečekaným naprostý debakl ČSSD. Poprvé od vstupu ČR do EU nemají sociální demokraté v europarlamentu zastoupení.

Politolog Thomas Kulidakis na serveru Novinky.cz soudí, že ČSSD byla málo čitelná a zásadová, působila slabě, jako přinejlepším Babišovo „běčko“, uszkodila ji i obojakoost v kauze odvolání ministra kultury (řešené navíc uprostřed předvolebního klání).

(Pokračování na s. 5)

(Dokončení ze s. 4)

Předseda oranžových Hamáček nejdříve tvrdil, že na základě zjištění ministerské kontroly by postupoval stejně, ale pak otočil a ministra hodil přes palubu. Jako kdyby ona tzv. kulturní obec někdy masově sociální demokraty volila.

KSČM ztratila dva europoslance a nedopadla podle mne o mnoho lépe než ČSSD, i když mandát K. Konečné vedení vydává málem za úspěch. Pád na sedmé místo prohlubuje nepřetržitou sestupnou linii volebních výsledků (při „katastrofálních“ parlamentních volbách 2017 skončila KSČM pátá). K příčinám volební porážky KSČM jsem se vyjadřoval v řadě minulých příspěvků a nechci se opakovat. Přesto je nutné neustále připomínat, že tyto výsledky nejsou náhodné, nejsou odrazem sociálních sil ve společnosti, ale jediné důsledkem opatrné a oportunistické politiky, jež činí z „komunistické“ strany stafáž loajální opozice.

Při několika příležitostech jsem již také psal, že tradiční pravolevé členění politiky vzniklé za francouzské buržoazní revoluce v 18. století ztrácí v soudobých podmínkách

původní smysl, resp. opodstatnění. Svědčí o tom i hodnocení SPD. Pro některé je to krajně pravicová, málem fašistická strana. Nevidím to zdaleka tak jednoznačně. Pokud by tomu tak bylo, těžko by za tuto stranu mohl být do EP zvolen generál v záloze Blaško, bojovný zastáncem vystoupení ČR z NATO i EU, či Ivan David, bývalý ministr zdravotnictví ve vládě ČSSD známý levicovými názory.

Na závěr kapitoly poznámka k volební účasti. Úmyslně se v článku vyhýbám procentním údajům, mohou být zavádějící, jedno číslo přesto uvedu. Volební účast v ČR dosáhla 28,7 % a apogeti režimu se nafukují jak žaby na rybníce, že stoupla o 10 % proti minulým evropským volbám. Jinými slovy: k urnám při „celoevropském svátku demokracie“, jak volby nazval komentátor Kulidakis, přišla jen o něco málo víc než jedna čtvrtina voličů. Takřka tři čtvrtiny oprávněných nevolilo, což se rovná zdrcující většině. Někteří nepřišli z nezájmu o evropskou problematiku, jiní z nedůvěry k EU, další (jako já) ze ztráty iluze, že kandidáti KSČM dokáží v Bruselu zastávat protikapitalistické postoje.

K dopadu „evropských“ voleb

Andrej Babiš i Jan Hamáček po volebním víkendu shodně tvrdili, že výsledky i přes neúspěch ČSSD neovlivní českou vládu. Opačně je tomu v Řecku, kde vládní Syriza skončila druhá a prohrála o 10 % s pravicovou Novou demokracií. Premiér požádal o vypsání předčasných parlamentních voleb a ty se mají konat již na konci června. Inu, protilidová politika se nevyplácí, zvláště když ji vykonává tzv. levice.

Na Slovensku jásala nastupující prezidentka Zuzana Čaputová. Její bývalá neparlamentní strana Progresivní Slovensko, které byla ještě loni místopředsedkyní, v koalici se stranou Spolu, vyhrála eurovolby u našich sousedů. Účast byla ovšem nejnižší ze všech 28 zemí.

V Rakousku eurovolby sice vyhrála lidová strana, ale její předseda Kurz krátce poté musel skončit v úřadu kancléře a zemi k zářijovým předčasným parlamentním volbám povede zřejmě kabinet z odborníků. Paradoxem je, že hlavní aktér vládní krize, bývalý předseda Svobodných Strache, se navzdory korupční afěře dostal do EP díky

přednostním hlasům z posledního 42. místa kandidátky.

V Itálii drtivě vyhrála protiimigrační Liga vicepremiéra Salviniho, jenž bude mít jen o jednoho poslance méně než CDU německé kancléřky Merkelové. Salviniho očekávaným partnerem, bude vítězka voleb ve Francii Marine Le Penová, která v atmosféře ovlivněné měsíci protestů „žlutých vest“ porazila stranu prezidenta Macrona. Ve Španělsku zvítězili socialisté, mandáty získali i tři vůdci katalánských separatistů. Jeden z nich je vězněn, dva v exilu, a jelikož pověření předává komise v Madridu, z bruselských lavic zřejmě budou „demokraticky“ vyloučeni.

V Británii, kde se již tyto volby podle původního brexitového harmonogramu již vůbec neměly konat, s obrovskou převahou zvítězila Strana pro brexit vedená výřečným kritikem EU Faragem. Druzí skončili s 10% odstupem prounijní liberální demokraté, třetí labouristé. Spojené království zůstává ignorováním výsledků referenda o vystoupení z EU politicky ochromené a mnozí Britové se obávají, že prohlubování nejistoty může ohrozit i jednotu země.

Dopis venezuelských komunistů

prezidentu Bolívarské republiky Venezuela Nicolási Madurovi

Přijměte srdečný, vlastenecký a revoluční pozdrav od politického byra ÚV KSV v této době velkých hrozeb naší vlasti, spočívajících v eskalaci agresivní intervence a zločinného pučismu realizovaných státy ovládanými americko-evropským imperialismem, jejichž cílem je likvidace národní suverenity, ovládnutí našeho přírodního bohatství a zařazení našeho státu do bloku dominantní světové ekonomiky, což se má uskutečnit v kontextu intenzifikace rozporů mezi imperialistickými a kapitalistickými státy, které ovládají globální scénu.

Z tohoto hlediska chceme připomenout, že naše strana již při více příležitostech zdůrazňovala nutnost zahrnout do progresivního revolučního procesu kolektivní jednotné a revoluční vedení, ve kterém různé politické a společenské síly, jako součást vlastenecké aliance naší země, by se mohly efektivně vyjádřit, naslouchat tepu politické, ekonomické a sociální dynamiky naší země a podílet se na kolektivním vypracování politické linie, což společně s prezidentem republiky a vládou by mohlo hodnotit vládu v zemi z kritických a sebekritických pozic, přinášeje tak potřebné korekce a pozměňovací návrhy ve prospěch dělnické třídy, zaměstnanců a rolníků na venkově. Mimo jiné, v okamžiku,

kdy by se takové vedení stalo kolektivním a jednotným, mohlo by se stát společně s vládou odpovědným za komplexní provádění změn, stejně jako za národní obranu v předvečer agrese imperialistického nepřítel.

Nicméně naše návrhy nebyly až dosud brány v úvahu ani vládou, ani vedením „Jednotné socialistické strany Venezuely“ (PSUV). Je to o to víc překvapující, že k tomu nedošlo ani nyní, v době zhoršující se krize venezuelského kapitalismu, jejíž příčinou jsou snižující se zisky a závislost, totální blokování ekonomiky, pučistické akce řízené světovým imperialismem a realizované venezuelskými agenty. K tomu lze zařadit i sektářské tendence a vyloučení, které zesílily v důsledku některých vládních postojů a hlavních oddělení PSUV jak na regionální, tak i na národní úrovni. K tomu dochází i přes podepsanou rámcovou smlouvu o spolupráci mezi PSUV a Komunistickou stranou Venezuely.

Z tohoto hlediska ještě jednou upozorňujeme na skutečnost, že závazky, zahrnuté do „Rámcové sjednocující dohody“, kterou jste podepsal 26. 2. 2018 jako předseda PSUV, nebyly dosud respektovány. Až dosud, a to i přes naše naléhání, pokračuje totální nezájmu o spolupráci ze strany vlády tvořené PSUV

o vytvoření podmínek a oblastí spolupráce, s cílem čelit společně stávajícímu vývoji a aktualizovat tuto významnou smlouvu.

Tato pozice je mimořádně složitá v době, kdy dochází k extrémnímu zhoršení situace dělníků, rolníků a většiny pracujících; zdá se, že existuje značná tendence zvrátit směr pokroku a zlikvidovat úspěchy dosažené během vlády prezidenta Cháveze. Privatizace státních podniků, návrat pozemků a majetku latifundistům, narušování zákoníku práce, rušení kolektivních smluv, jednostranné snižování platů znevazují to, čeho bylo dosaženo. Dochází k systematické podpoře kapitalistů v pracovních sporech, upřednostňování kapitálu na úkor zájmů dělníků a zaměstnanců. Vzniká tak velmi znepokojující situace, ve které je podkopáván vliv bolívarskeho procesu na pracující masy měst a venkova.

K eskalaci agresivity vlády USA, doprovázené mezinárodní izolací naší země, se připojil i bojkot podnikatelské sféry, prosazený monopólními skupinami tržní mafie a zkorumpovanou byrokracií, což jsou faktory, které vedou k celkovému ochromení venezuelské ekonomiky a dalšímu snižování životní úrovně lidu, kterému je vnucován pocit impotence lidového hnutí a nepochopitelná

nemohoucnost vlády.

Všechny výše uvedené problémy vyžadují mimořádně energickou a účinnou odpověď venezuelské vlády a politických sil bolívarskeho procesu a podle našeho názoru hlavně nezbytnou revoluční a rozhodnou reakci. V podstatě poukazujeme na změnu koncepce vlády a její přeměnu ve skutečně revoluční, lidovou a demokratickou, která povede novou ekonomickou, agrární a zaměstnaneckou politiku.

V blízké budoucnosti pocítíme urgentní potřebu obrany vlasti a vytvoření sjednocené třídy dělníků, rolníků a lidu, které nám dovolí úspěšně čelit krizi, umožní okamžitě aktivovat vlasteneckou, antiimperialistickou, revoluční akci a vyzvat všechny občany, ochotné bránit naši suverenitu a demokratické vymoženosti lidu k vytvoření silného jádra této široké akční jednoty a vytvoření společného vedení zahrnujícího všechny strany a organizace bolívarskeho procesu, představitele dělnických odborů, rolnictva, družstev a lidu celonárodního významu a nikoli pouze ty, které jsou řízené a ovlivňované vedením PSUV a organizacemi, které o sobě prohlašují, že jsou revoluční, vlastenecké a pokrokové.

Vítáme pozitivní záměry uvedené ve Vašem projevu z Prvního máje,

Haló noviny 28. 5. 2019 napsaly: „EP: tradiční strany oslabily, ale nehrouť se“. Co je vedlo k takovému závěru? Přinejmenším britská konzervativní strana, která přes 100 let v zemi vládla nebo byla druhá, se viditelně hrouť. Skončila až na 5. místě, když poprvé v historii jen osciluje kolem jednociferného výsledku. Britská premiérka Mayová to asi tušila, když ještě před volbami oznámila rezignaci. A nechci být škodolibý, ale také výše zmíněný debakl ČSSD nespědí o oprávněnosti citovaného tvrzení, o jednom mandátu KSČM ani nemluvě.

Dávno jsem si odvykl očekávat od „českého levicového deníku“ Haló novin marxistické analýzy událostí, ale včerejší vydání bylo takřkající za hranou. V Evropě jsou stovky odsouzených buržoazních politiků, ale HaNo si vybraly jen jednoho, maďarského premiéra Orbána. Ač řádně vyhrál několik buržoazně „demokratických“ voleb, označily ho za „diktátora“. Proč jen jeho? Lidé marxisticko-leninských názorů odsuzují buržoazní politiku jako takovou, nikoli jen některé její představitele!

Ilja Jihlavský
29. 5. 2019

Britští a irští komunisté k brexitu

Plný brexit je nezbytný pro průmysl a veřejné služby, říkají (britští) komunisté

Komunistická strana (KS Británie; pozn. překl.) se shoduje, že jen plný brexit vytvoří podmínky pro rychlé oživení a obnovu průmyslu, infrastruktury a veřejných služeb.

Alex Gordon (bývalý předseda a současný kandidát na generálního tajemníka britského odborového svazu dopravy RMT; pozn. překl.) připomněl výkonnému výboru strany projev Jeremyho Corbyna v Coventry v únoru minulého roku, v němž předák labouristů varoval, že smlouvy a příkazy EU zablokují politiku jeho strany, pokud jde o poskytování státní pomoci špičkovému průmyslu, rozšíření veřejného

vlastnictví, zákaz nadměrného vykořisťování pracovní síly dovezené agenturami, reformu pravidel nábory do veřejného sektoru a ukončení dovozu pracovních sil zvenčí a privatizace.

Gordon připomněl, že členství v EU a thatcherovská ekonomická politika společně přetvořily ekonomiku Británie z ekonomiky rozsáhlého průmyslového sektoru v obchodním přebytku se zbytkem Evropy na kasinovou ekonomiku, ovládanou institucemi (londýnské) City a nadnárodními společnostmi, závislou na přílivu investic a příjmů britského imperialismu z finančních služeb, majetku a levné pracovní síle a surovinách ze světa.

„Dnes, bez ekonomického brexitu z volného trhu EU a celních pravidel unie, by budoucí labouristická vláda čelila vážným překážkám ve snaze uskutečňovat levicovou a pokrokovou

politiku - což je jeden z důvodů, proč City, velkopodnikatelské organizace a mnozí pravicoví labourističtí poslanci se tak zoufale snaží zabránit ekonomickému brexitu, dokonce i kdyby nemohli zpozdit nebo zamezit oficiální, politický brexit“, prohlásil bývalý předseda svazu RMT.

Trval na tom, že všeobecné volby s vítězstvím labouristů je nejlepší cesta ze současné ústavní a politické krize britské vládnoucí třídy.

Na shromáždění v předvečer toho, co možná bude rozhodujícím týdnem pro budoucí vztahy Británie s EU, vedení KS zdůraznilo svou „nekompromisní opozici“ vůči jakémukoli dalšímu odkladu data brexitu i jakémukoli dalšímu referendu, navrženému k udržení Británie v EU místo splnění rozhodnutí lidu v červnu 2016.

Britští komunisté se také rozhodli

vyzvat k „všelidovému bojkotu“ jakéhokoli britského zapojení do květnových voleb do „fingovaného parlamentu Komise EU“ v Bruselu.

Generální tajemník KS Robert Griffiths ohlásil pokračující vzestup v nábory a celkovému počtu členů strany. Prozradil, že v roce 2019 zatím vstoupilo přes 40 lidí, většinou ve věku pod 33 let. (Pro představu: v roce 2006, kdy členem ÚV KS Británie zodpovědným za členskou základnu byl i v Praze známý Geoff Bottoms, měla strana něco přes 1 200 členů; pozn. překl.)

The Morning Star 7. 4. 2019
(překlad VS)

KS Irsko: Brexit

Krize vládnoucí třídy se prohlubuje. Neustálý boj uvnitř britských

vládnoucích kruhů a státu ohledně brexitu a rozsahu vztahů nebo odtržení mezi Británií a Evropskou unií neustále odkrývá další a další hluboké trhliny uvnitř britské vládnoucí třídy i v britské sociální demokracii.

Tato vnitřní krize Evropské unie také odhalila poníženecký vztah irské vládnoucí třídy vůči EU. Irské zavedené instituce se stále víc ukazují být vazaly EU, a dovolují, aby irská národní demokratická otázka byla využívána coby zbraň oběma stranami, pro- i protibrexitovými silami v Británii i Evropskou unií.

Ani jedna strana se v tomto boji nestará o irskou dělnickou třídu: prostě využívají vnučenou britskou hranici coby prostředek k zajištění vlastních zájmů.

KS Irsko (CPI) stále hájí svůj

(Pokračování na s. 6)

(Dokončení ze s. 5)

dlouhou zastávaný postoj, že jediným trvalým řešením je ukončit rozdělení a nadvládu britského i unijního imperialismu. Je stále jasnější, že mnoho podnikových i farmářských zájmů, především z unionistického

politického zázemí, a také podnikatelských zájmů z celé země, teď vidí celou ekonomiku uvnitř svých vlastních hmotných zájmů.

CPI opětovně potvrzuje svůj názor, že je proti jakékoli hranici protínající naší zem i proti jakému-

koli využití rozdělení našeho lidu coby blokujícího mechanismu, a že jakákoli hraniční čára mezi britským státem a Evropskou unií by měla být na hranicích Británie jako takové.

CPI vyzývá k jednotě všech sil, jež odmítají imperialistickou nad-

Britští a irští komunisté k brexitu

vládu, a vyzývá je, aby společně pracovaly na vybudování sil, nutných k využití krize uvnitř britské vládnoucí třídy a úpadku irských institucí k předložení požadavku na ukončení rozdělení a odloučení, k vyřčení možností, co by pro irskou

dělnickou třídu mělo představovat nové Irsko.

KS Irsko 16. 3. 2019
(překlad VS)

Francouzští komunisté: Jak odejít z EU a z NATO?

Jako komunisté věrní svému ideálu rovnosti mezi lidmi a národy jsme přesvědčeni o škodlivosti Evropské unie od jejího vzniku, protože představuje tvář Evropy nadnárodního kapitalismu majícího za účel uskutečnit cíle tohoto kapitalismu na úkor pracujících a národů tohoto kontinentu (destabilizaci dělnické třídy skrze delokalizaci, uspávání třídních bojů pomocí xenofobie, destrukci sociálních a politických vymožeností atd.).

Nemyslíme si také, že tato EU může být změněna ve svůj opak, stát se „sociální“, „faktorem míru“, „sociální pokrok“ a „respektující demokratická práva národů“ prostřednictvím pouhé vůle lidu; její nadnárodní povaha je k tomu v přímém protikladu, a to již od jejího vzniku. Přímou pohrdá požadavky vyjádřenými občany: udělala to v Řecku, kde se Tsiprasova vláda sehnala před příkazy EU, když zapomněla na své volební závazky. Učinila tak i ve

Francii, když opovrhla NE vyjádřeným voliči k projektu Evropské ústavy. Evropská unie je ze své povahy předurčena, aby pošlapávala vůli národů, které jí tvoří: je to úloha smluv, které jí strukturuje.

Na druhé straně poměr politických sil v Evropě znemožňuje doufat v antikapitalistickou většinu v Evropském parlamentu, protože strany extrémní pravice posilují a sociálně-demokratická „levice“ je po padesát let mezi „otci“ EU.

Za těchto podmínek stanovit „jinou Evropu“ jako politický cíl, jak to po desetiletí dělalo vedení Francouzské komunistické strany, je iluze a politický podvod. Je třeba otevřeně říct, že pro náš lid nebude v rámci Evropské unie dosaženo podstatného pokroku bez dobytí ekonomické a měnové suverenity, která s eurem neexistuje, protože ho kontroluje

Evropská banka ve Frankfurtu, a bez znovuzískání vojenské a diplomatické nezávislosti, které neexistují v rámci NATO jakožto nástroje západního imperialismu.

Jinak řečeno, náš cíl nemůže být jiný, než bojovat až do vystoupení francouzského národa z EU, z eurozóny a z NATO (Atlantické aliance, která je jejím dodatkem).

Ale nestačí jen vyhlášením nutnosti těchto rozhodů, je třeba uvažovat, jak toho dosáhnout a vyhnout se přitom nacionalistické pasti, která vytváří iluzi, že postačí FREXIT, aby byla pro náš lid zajištěna prosperita a sociální pokrok. Komplikovaný příběh britského brexitu nám musí osvětlit: vystoupení z EU správně rozhodnuté voliči Spojeného království žádný pokrok pro britské námezdně pracující nepřineslo, protože tento proces je řízen

thatcherovskou buržoazií nebo labouristickými politiky, kteří jedni jako druhí lpějí na pravidlech liberálního kapitalismu.

K žádnému rozlomení pout naší země s EU a s eurem nemůže dojít jinak, než díky vytrvalému třídnímu boji, kladoucímu odpor mezinárodnímu nátlaku a z hlediska rozchodu s kapitalismem a imperialismem.

Skutečně komunistické organizace, přesvědčené o nutnosti tohoto rozchodu s EU, s eurem, NATO a kapitalismem, mohou brát v úvahu rozličné taktiky k jeho dosažení. „Čtyři odchody“, pro některé, odsouzení evropských dohod tvořících páteř této zhoubné nadnárodní konstrukce pro jiné. Málo záleží na nuancích. Podstatné je neдрžet se určitých formulí, ale potvrdit, že tyto nezbytné rozchody nebudou procházkou růžovým sadem, že nemohou být

předloženy dalším 26 vládám EU jinak, než prostřednictvím vysoké úrovně mobilizace francouzských pracujících. Tato mobilizace nemůže být omezena na jednoduchý volební proces.

V předvečer evropských voleb v květnu 2019, jejichž význam nepopíráme, nás toto musí pohánět k posouzení dlouhé cesty, kterou je třeba projít. Role našeho kolektivu není dávat návod jak hlasovat, ale vysvětlovat našim spoluobčanům, a především námezdně pracujícím žijícím z vlastní práce, nenapravitelnou škodlivost EU a jejích smluv, eura a NATO a nutnost rozchodu s kapitalismem, jehož jsou tyto struktury vyjádřením.

Ti pak budou vědět, koho mají vybírat z různých kandidátů při volbách do EP v květnu tohoto roku.

Francis Arzalier,
Komunistický kolektiv polex
1. dubna 2019 (překlad KSM)

17. 4. 2019 předseda vlády Medveděv informoval Státní dumu o výsledcích činnosti kabinetu za předcházející období. Před tím vystoupil s projevem ve Státní dumě předseda komunistů Gennadij Zjuganov, který uvedl: Aby tato zpráva byla pravdivá, je potřeba provést objektivní hodnocení ekonomické situace a reálné postavení občanů. Je evidentní, proč vláda takovou informaci odmítá předložit. Znamenalo by to, že přiznává krachující kurz vlády a strany „Jednotné Rusko“.

Místo toho vláda předloží dlouhodobou rozpočtovou prognózu do roku 2036, ve které slibuje velké úspěchy, ale až za 17 let. „Obnoveným“ údajům „Ruského statistického úřadu“ (Rosstat), který zpětně přepočítal ekonomické ukazatele tak, aby vypadaly nadějně, odmítají důvěřovat ekonomičtí odborníci. Ovšem za lživými ciframi a sliby o překrásné budoucnosti nelze ukryt to hlavní: to, že společnost stále citlivěji chápe zhoubnost současné sociálně ekonomické politiky.

Politika v zájmu protivníka

Na počátku nynějšího desetiletí po svém návratu do funkce prezidenta prohlásil V. V. Putin, že v důsledku „reform“, které začaly po rozbití SSSR, došlo v Rusku k hromadné deindustrializaci a k totálnímu rozpadu ekonomiky. V roce 2012 vydal Putin poprvé tzv. „Májové dekrety“, ve kterých byly stanoveny cíle, jako „technologická modernizace“ a boj s masovým zbídačováním obyvatelstva. Ještě přesněji byly stanoveny strategické cíle v nových „Májových dekretech“ v roce 2018. Zněly jako: „Vstup Ruska mezi pět nejvyspělejších velmocí světa“, „technologický průlom“, „růst nesurovinového exportu o 9-10 % ročně“, „dvojnásobné snížení bídy“, „překonání demografické krize“. Vláda však vede zemi do slepé uličky. Cíle, které stanoví dekrety, jsou realizovány velmi pomalu nebo vůbec ne. V posledních letech, paralelně s rozbíječskou vnitřní politikou, podkopávající perspektivy Ruska, působí negativně západní sankce. Je to odpověď na nezávislou zahraniční politiku, kterou realizuje Rusko od roku 2014, kdy se zřeklo spolupráce s USA a NATO.

Nejedná se však o zcela novou politiku proti Rusku. Západ prováděl podobnou politiku i v letech tzv. přátelství. Toto přátelství škrtilo Rusko v objetí těch, kdo nikdy nebyli a nebudou spojenci Ruska. Tito

„přátelé“ cílevědomě zbavovali Rusko ekonomické a finanční suverenity. To se jim dařilo. Nyní využívají toho, že po dvacet let podkopávali základy samostatného ekonomického rozvoje Ruska. V tomto období ruská vláda nelitostně likvidovala vysoce technologický průmysl, který byl vybudován za socialismu. Nyní protivník sundal masku. Prostřednictvím sankcí usiluje především o likvidaci surovinového a bankovního sektoru. Současně posiluje dislokaci svých vojsk v blízkosti ruských hranic, v zóně ruských geopolitických a strategických zájmů. Počítá s tím, že nutnost zvyšování ruských vojenských výdajů se stanou pro ruskou ekonomiku a státní rozpočet neúnosnou zátěží.

Válka proti naší zemi by byla zničující. To nakonec bylo vždy cílem USA a jejich spojenců. Pokračování zničujícího sociálně-ekonomického kurzu bude v této válce nahrávat těm, kdo nás chtějí rozdupat. Ale ani tato očividná skutečnost není schopna donutit současnou vládu, aby se vzdala politiky, která přímo ohrožuje národní bezpečnost. Ruský prezident označuje cíle, kterých lze dosáhnout pouze změnou kurzu. Nicméně i on odmítá odebrat ekonomický volant z rukou liberálů - likvidátorů, schopných vést stát pouze jedním směrem - ke katastrofě.

Program, o který je potřeba se opřít

Aktivně jsme podpořili myšlenku technologického průlomu, avantgardního rozvoje a překonávání masové bídy. Společně s našimi spojenci jsme zformovali konstruktivní program ekonomického růstu a navrhli vlastní rozvojový rozpočet. Náš program, se kterým jsme šli do prezidentských a regionálních voleb, získal podporu milionů občanů. Tento program vychází z toho nejlepšího ze sovětských a světových zkušeností. Vychází i ze zkušenosti úspěšně fungujících lidových podniků. Sází na jasný, plně zdůvodněný plán přechodu od zničujícího oligarchického kurzu ke směru nezávislého rozvoje v zájmu většiny. Věrnost těmto přístupům jsme potvrdili na letošním březnovém plénu ÚV KSRF. Zejména náš program a nikoli bezvýhodné plány, které trvale prosazuje vláda a strana „Jednotné Rusko“, odpovídá rozsáhlým strategickým cílům, které vyhlásil prezident Putin. Jsme přesvědčeni, že bez realizace našeho programu je dosažení těchto cílů nerealizovatelné.

Výsledky špatného kurzu

Odpovědná vláda s tím nemůže nesouhlasit. Ale i nyní, kdy Rusko stojí před celou řadou dějinných výzev a hrozeb, nám odmítají naslouchat ti, na kom závisí sociální a ekonomická politika.

Podle velikosti HDP je nyní Rusko na jedenáctém místě na světě. Aby se mohlo zařadit mezi prvních pět států světa, musel by roční přírůstek činit 3,5 %. Podle údajů „Světové banky“ roste ruský HDP ročně pouze o 1,4 %. Podle prognóz „Ministerstva ekonomického rozvoje“ se zvýší příští rok ekonomika jen o 2 %. Pouze v roce 2024 má její růst přesáhnout 3 %. Samotná vláda tvrdí, že neví, jak dosáhnout takového tempa růstu, které by Rusko zařadilo do vedoucí pětky. Je zjevné, že pokud nedojde k podstatným změnám, nevstoupí Rusko do první pětky, ale spadne na patnácté místo. Nežůstane pouze za USA, ČLR, Japonskem, a hlavními státy EU, ale propadne se za Jižní Koreu, Španělsko, Austrálii a Mexiko.

Surovinová závislost ruské ekonomiky nebude překonána, ale bude se i nadále zvyšovat. Vlastníci ropných a plynových podniků však nepracují pro stát. Více než polovina jejich příjmů jde do zahraničí, hlavně do daňových rájů. V současnosti jsou ve ztrátách stovky podniků, které úspěšně pracovaly v době SSSR. Mnohé stavby byly zastaveny. Objem výroby civilních letounů činí pouze 44 %, objem strojů pro obrábění dřeva činí pouze 19 %, exkavátorů 8 %, soustruhů 4,5 %, traktorů 3,5 %. Výrobní možnosti podniků jsou využívány pouze na 20-60 %. I nyní jsou možnosti zdvojnásobit výrobu. To je jeden z rozhodujících bodů programu rozvoje, který předkládá KSRF.

Program renesance národního průmyslu nelze realizovat bez státního plánování ekonomiky. Proto trváme na nutnosti obnovení státního plánování, které převezme tuto nejnáležitější funkci. Zejména díky mobilizačnímu modelu, založenému na plánované ekonomice, se Sovětskému svazu podařilo dosáhnout v nejkratším období převést civilní ekonomiku na vojenskou a zvítězit nad německým nacismem. Po válce pak mohl SSSR urychleně obnovit svou ekonomiku, dosáhnout kolosálního růstu v civilním sektoru výroby i vojenské parity s hlavními protivníky - USA a NATO.

Nyní jedinečná vědecká škola, zabývající se otázkami strategického

plánování, existuje pouze na Moskevské státní univerzitě. V praxi byla na regionální úrovni zkušenost se státním plánováním ověřena v Irkutské oblasti, pod vedením gubernátora - komunisty Jurije Levčenko. Výsledek je více než přesvědčující: pod jeho vedením došlo za 4 roky k dvojnásobnému snížení regionálního státního dluhu. Konsolidovaný rozpočet se v regionu zvýšil o 18 %. Došlo k růstu investic do základního kapitálu, rozsahu výstavby a zvýšení mezd a platů. Ekonomika Irkutské oblasti se v roce 2018 ve srovnání s rokem 2017 zvýšila o 6,2 %. Jde o čtyřnásobně rychlejší tempo růstu, než průměrný růst v Rusku. Je to právě takové tempo, které by v celostátním měřítku umožnilo Rusku, aby se dostalo mezi pěti nejvyspělejších ekonomik světa.

Je to jasný důkaz výhod plánované ekonomiky. Tuto zkušenost je potřeba rozšířit na celou zemi. Vláda se o to však nesnaží. Právě proto dosahuje v celém Rusku opačné výsledky.

Celkový státní dluh ruských regionů a municipalit dosáhl počátkem rok 2019 2,2 bilionů rublů. Podle ministerstva financí dosáhne v roce 2022 asi 3 biliony. Podle údajů ministerstva spravedlnosti asi 160 různých kompetencí, které federální vláda převedla na regiony, není podloženo potřebným financováním. Za těmito čísly se skrývá rovněž zhoršující se kvalita života našich občanů, která do značné míry závisí na stavu oblastních, krajských a republikových rozpočtů, na jejich schopnosti reálně financovat ekonomické a sociální programy. V našem programu je uvedeno: k upevnění vlastní zdrojové báze regionů a úspěšné realizace národních projektů musí dojít na jejich územích nutně k obratu od mimořádné centralizace zdrojů ve federálním rozpočtu ke zvýšení vlastních příjmů subjektů Ruské federace. Trváme na tom, aby v regionech, ve kterých dochází k výstavbě nových podniků a vzniku nových pracovních míst, došlo ke zvýšení jejich financování. Přišla doba donutit podniky, aby platily daně v místě své dislokace. To pak zajistí přítok doplňujících prostředků do regionálních rozpočtů a dovolí likvidovat závislost ruské ekonomiky na daňových rájích, kam oligarchie přesunuje gigantické finanční prostředky. Natočili jsme přes 30 filmů, ve kterých jsme přesvědčivě ukázali zkušenosti lidových podniků, které se mohou

stát tažnou silou ekonomiky avantgardního rozvoje a obnovy ruských regionů. Státní televizní stanice je odmítají vysílat. Snaží se ukryt před lidem pravdu o lidech, kteří ukázali, jakých úspěchů je možné dosáhnout, když se odmítnou principy kriminálního kapitalismu a řízení podniků oligarchií.

Vrátit Rusku finanční zdroje

Zásadní růst ekonomiky je nemožný, jestliže je úvěrová politika nepřátelská zájmům podniků. Ale ruská vláda provádí právě takovou politiku. Koncem roku 2018 Centrální banka znovu zvýšila úroky z úvěrů. To učinilo úvěry ještě nedostupnějšími, což negativně ovlivňuje střední a malé podnikání. Plnění našeho programu umožní nastolit státní kontrolu Centrální banky a klíčových úroků pro podniky. To podnikům otevře cestu k fakticky nedostupným bankovním úvěrům v současnosti, které představují 30 bilionů rublů. Bez tohoto kroku nelze počítat s inovačním průlomem v ekonomice a udržení Ruska jako životaschopného státu.

Pro urychlení ekonomického růstu je potřeba zkrotit apetit bank. K tomu je potřeba rozpracovat novou strategii úvěrování domácí ekonomiky, založené na myšlence soudobé industrializace země. Již dávno bylo potřeba odmítnout neoliberální monetaristické teorie, které Rusku vnutil MMF a jiné nadnárodní struktury a přejít k suverénní peněžně úvěrové politice, odpovídající ruským národním zájmům. Vláda tvrdí, že jejím největším úspěchem je dosažený přebytek státního rozpočtu. Je však třeba uvědomit, že ho bylo dosaženo uměle - nikoli dosažením skutečného růstu příjmů, ale snížením výdajů, bez reálného uspokojení potřeb lidu. Takový přístup k formování rozpočtu vede ekonomiku do stále depresivnější situace.

Paralelně s odnímáním finančních prostředků z ekonomiky platí tzv. rozpočtové pravidlo, podle kterého příjmy z každého barelu ropy, převyšující 40 USD, nejdou do státního rozpočtu, ale do tzv. Fondu národního blahobytu. Nedávno vláda potvrdila, má v úmyslu objem tohoto fondu každoročně zvyšovat. Vláda tak naléhavě prosazuje zákeřnou myšlenku zvyšování podílu prostředků, které budou soustředěny do „fondu“ nadace, která nepřinesou žádné výhody pro zemi. To plně potvrzuje slova náměstka ministra financí Kolyčeva, že fond národního blahobytu bude investován mimo

(Pokračování na s. 7)

Výsledky špatného kurzu

(Dokončení ze s. 6)

ruskou ekonomiku. Odpovídající normativní základnu připravilo ministerstvo financí již koncem minulého roku. Tehdy Kolyčev uvedl: „Nesmí to být projekty vnitřní infrastruktury, ale něco mimo Rusko.“ Rozpočtová politika vlády a její finanční politika jako celek se zcela rozcházejí s úkoly „inovačního průlomu“ a urychlení ekonomického růstu, naopak přímo napomáhají jeho zpomalování.

Náš program předkládá následující opatření: Zrušení „rozpočtového pravidla“ a využití prostředků z rozpočtu k rozvoji vnitřní ekonomiky. Tyto finanční prostředky nesmí být vynakládány na úspory, které jsou vkládány do zahraničních společností a napomáhají tak rozvoji jiných států a nikoli Ruska.

Současně s tím trváme na tom, aby byl přijat zákon o státním monopolu na výrobu a prodej alkoholu. Získané prostředky budou vloženy do státního rozpočtu.

Finančnímu krvácení státu napomáhá i vývoz kapitálu do zahraničních bank a daňových rájů. V letech 1994 až 2018 byl z Ruska vyveden bilion USD. Jestliže bude tento trend pokračovat, bude jen v roce 2019 ztracena třetina ročního státního rozpočtu.

Vláda musí zavést tvrdou kontrolu pohybu kapitálu a ukončit jeho neomezený vývoz z Ruska.

Podmínky inovačního průlomu

Dokonce i oficiální statistika byla nucena konstatovat, že reálná situace ruského průmyslu je v přímém rozporu s oficiálně vyhlášeným cílem urychlení růstu vysoce technologické produkce. Např. počet vyrobených letounů, včetně kosmických raket, se v roce 2018 snížil o 13,5 %. Vládní kosmický program zahrnuje celkem přes 90 podniků. Nedostává se jim však dostatek finančních prostředků, aby mohly tento program realizovat. Vláda jim často brání v normální práci. Jako příklad lze uvést „Státní kosmické Chruničevovo centrum“, které má miliardové dluhy, hrozící, že dojde k paralyzování jeho činnosti. Dle údajů odborníků činí závislost našeho průmyslu na zahraničních technologiích 90 %. Počet inovací se srovnání se sovětským obdobím se snížil 5–7krát.

Pouze 10 % podniků realizuje technologické inovace. V Jižní Koreji připadá na 10 tisíc pracovníků 478 robotů. Dokonce i v ČR je to na stejný počet dělníků 10 robotů. V Rusku však pouze 2 ks robotů. Součástí komunistického programu rozvoje je státní program povzbuzování těch podniků, které zavádějí nové technologie a rozšíření systému daňových pobídek, které jim budou poskytnuty.

Vycházíme při tom z unikátních zkušeností CLR, které mají ohromující výsledky, jasné celému světu. Opíráme se o brilantní myšlenky nedávno zesnulého našeho vynikajícího současníka Ž. I. Alferova, laureáta Nobelovy ceny. Alferovem vytvořený vědecký komplex, obsahující všeobecnou vzdělávací přípravu, akademickou univerzitu, výzkumnou činnost a produkci v oblasti vysokých technologií - jsou předobrazem technologické revoluce, ke které musí směřovat Rusko, aby se obrodilo jako

samostatný a nezávislý stát.

Inovační průlom je nemyšlitelný bez kádrového základu. Nedostatek práce a důstojných platů vyhání každoročně do zahraničí desítky tisíc vysoce vzdělaných odborníků. Od rozpadu SSSR toto číslo převýšilo 1,5 milionu. K tomu, aby se alespoň část vrátila zpět, je potřeba vytvořit místa v oblasti vysoce technologické produkce, zajistit jim dobré platy, byty a kulturní zázemí. Současně je potřeba doplňovat inovační vědu novými kádry. Náš program rovněž obsahuje požadavek na zvýšení podílu ve státním rozpočtu na vědu do 2 % HDP a podíl výdajů na vzdělávání na 7 % HDP. Celý svět již dávno přiznal, že ani jedna země, která má nižší výdaje na tyto oblasti, nemohla úspěšně řešit problémy technologické modernizace a zásadní zrychlení růstu ekonomiky.

To, co vidíme v rozpočtu sestaveném vládními liberály na příští tři roky, představuje výdaje pouze 0,4 % na vědu a 3,6 % na vzdělávání.

Kurz směřující ke zbláckování

Ještě donedávna vláda slibovala inflaci v hranicích 2,5 % ročně. Pak zvýšila svou prognózu na cca 4 %. Počátkem roku 2019 oficiální inflace převýšila 5 %, ve srovnání s ukazateli za minulý rok. Podle hodnocení ekonomických odborníků je inflace při nejmenším dvojnásobná. Jednou z hlavních příčin je zvýšení daně z přidané hodnoty na 20 %. Ke snížení inflace je potřeba snížit DPH na 10 %. Chybějící příjmy státního rozpočtu budou přitom snadno nahrazeny zrušením již víckrát zmiňovaného „rozpočtového pravidla“, na kterém trváme. Paralelně s růstem inflace probíhá zbláckování obyvatelstva. Minimální mzda je 10krát nižší než v Německu a 8krát nižší než ve Francii. Rozdíly v důchodech jsou ještě markantnější: od Švýcarska, kde jsou 15krát vyšší, přes Německo a Japonsko, kde jsou 12krát vyšší, USA, kde jsou 9krát vyšší, až po Česko, Polsko a Estonsko, kde jdou 2-2,5krát vyšší. Ruská vláda zvýšením věku pro odchod do důchodu v květnu 2019 zbavila miliony lidí nároku i na takovou mizernou penzi. Nedávno Státní statistický úřad přiznal, že průměrná ruská rodina potřebuje k dosažení životního minima alespoň 58,5 tisíc rublů měsíčně. Mladá rodina pak 69 tisíc. Rodina se třemi a více dětmi nejméně 82 tisíc na měsíc. Přitom více než u poloviny mladých pracujících nečiní měsíční příjem více než 25 tisíc a u každého třetího pouze 15 tisíc. Průměrný příjem na osobu v Rusku činí pouze 32,6 tisíc měsíčně. Nestačí to ani k přežití, i když pracují oba partneři.

Podle oficiálních údajů je v Rusku 20 milionů žebřáků - každý sedmý občan Ruska. Příjmy se již několik let snižují. Podle údajů za první čtvrtletí 2019 se snížily ve srovnání s rokem 2013 o 12 %. Zbláckování přivedlo mnohé lidi do dluhové pasti. Úvěry jsou pro mnohé občany posledním východiskem k přežití. Každý šestý Rus je dlužníkem, který dává více než polovinu svých příjmů bankám.

Přál bych si, aby se každý funkcionář v zemi nad tím zamyslel. Položil jsem si otázku, kam až současný sociálněekonomický vládní kurz obyvatelstvo dovede? Jak

dlouho to bude trpět?

Asi 80 % rodin má problémy koupit si základní zboží. 64 % občanů dotázaných v průzkumu veřejného mínění uvedlo, že šetří na potravinách a kupuje zboží nejnižší kvality. 10 % občanů nemá dost peněz ani na dva páry obuvi ročně na člena rodiny. Více než polovina občanů považuje své příjmy za nedostatečné a 40 % je nespokojeno s celkovými podmínkami života. V úrovni sociální nerovnosti překonává Rusko všechny státy „velké dvacítky“. 1 % bohatců vlastní 80 % všeho ruského bohatství.

Na dubnové konferenci Vysoké školy ekonomické byla prezentována studie, ve které se uvádí: 3 % nejbohatších Rusů vlastní 89 % všech finančních aktiv a stejné procento všechny osobní úspory ruského obyvatelstva. 30 % nejchudších si neodkládá na krizi ani kopějku. Nehledě na masové zbláckování a nebezpečné rozevírání sociálních nůžek, vláda odmítá zvyšování daní pro bohaté. Zbláckování lidu naopak zvyšuje tarifní platby a daně. V posledních 15 letech se zvýšily tarify za bydlení minimálně 5krát. V roce 2018 zaplatili občané státu na daních a jiných platbách 4 biliony rublů, o půl bilionu více než v roce 2017.

Náš program zaručuje změnu daňového systému a přechod na progresivní zdanění fyzických osob.

Dovolí zásadně zvýšit daně na příjmy bohatých, snížit je pro střední třídu a zrušit pro chudinu.

Program zaručuje přijetí federálního zákona o zvýšení životního minima a zvýšení minimální mzdy na 25 tisíc rublů. Návrhy zákonů jsme již dávno předložili ve Státní dumě. Strana „Jednotné Rusko“ je však blokuje.

Zastavit politiku vymírání!

Za roky od rozbití SSSR se počet Rusů snížil o 9 milionů osob. Jen v roce 2018 se snížil počet obyvatel o 218 tisíc. Úmrtnost není nahrazována ani imigranty. Dosáhli jsme takové úmrtnosti, jaká nebyla za posledních deset let. Hlavními příčinami je nízká porodnost a zanedbatelné snížení úmrtnosti. Největší úmrtnost je v základních ruských oblastech jako Orlovská, Pskovská, Tverská, Ivanovská, Tulská a Novgorodská. Vláda ve své prognóze garantuje, že se demografická situace bude i nadále zhoršovat. Počet žen v reprodukčním věku se snižuje a nyní činí asi 35 milionů. V nejbližších sedmnácti letech se počet žen mladších než 55 let a mužů pod 60 let snižuje o 2,7 milionů. Nejvíce obyvatelstva ubude v nejbližších pěti letech. Jednou z hlavních příčin demografické katastrofy je barbarská „optimalizace“ zdravotnictví. Za posledních pět let přišlo zdravotnictví o každou desátou nemocnici a třetinu nemocničních lůžek. Jde o otevřenou sociální genocidu! Zákonitě roste počet pacientů s těžkými nemocemi, hlavně onkologickými.

Žádný normální člověk nemůže zůstat lhostejným při pohledu na údaje Institutu hygieny a ochrany zdraví dětí a mládeže: Pouze 4 % dětí zahajuje školní docházku jako zcela zdravé. Polovina dětí má nějakou chronickou nemoc. Ve 2.–3. třídě již zdravé děti vůbec nejsou. Šest dětí z deseti trpí nemocemi žaludku

a páteře.

Druhou nejdůležitější příčinou demografické krize je zbláckování lidu. Absolutní sociální nejistota rodin s dětmi se stala nejvýraznějším znakem soudobého Ruska, ve kterém se stále více mladých lidí obává zakládat rodiny. Nedávno vydaná zpráva Akademie národního hospodářství a státní služby uvedla, že 26 % rodin se dvěma dětmi a polovina rodin se třemi dětmi žije za hranicí chudoby. Čtvrtina chudých rodin s dětmi nedostává zákonem stanovené sociální dávky. Každé čtvrté dítě v Rusku žije v chudobě!

My úzce spolupracujeme s organizacemi, které pomáhají dětem a mladým rodinám. Je to především „Ruský dětský fond“, v jehož čele stojí známý ruský spisovatel Albert Lichanov. Fond existuje již třicet let a za tuto dobu již pomohl mnoha rodinám s organizováním léčby vážně nemocných dětí. Nyní se tomuto fondu přihodilo neštěstí. 350 milionů rublů, které byly na účtu v bance „Naftová aliance“ zmizelo, když banku zbavili licence. Napsal jsem dopisy prezidentu Putinovi a předsedovi vlády, ve kterých jsem prosil o pomoc při řešení této složité situace. Odpověď jsem dosud nedostal. Komunistická frakce ve Státní dumě rozpracovala celou řadu návrhů zákonů na ochranu mateřství a dětí, na organizování ozdravných pobytů dětí, které jsou v těžké životní situaci, projekt zákona o školním stravování dětí, zaručující každodenní zabezpečení žáků mlékem a ovocnými džusy. Opatření k zajištění plnění těchto návrhů jsou uvedena v našem programu.

Dosahnout klidné změny kurzu

Realizace našeho programu je možná pouze za podmínek přijetí nejvýznamnějšího opatření - změny sociálněekonomického kurzu vlády. Jde o znárodnění surovinové základny Ruska a vyvedení ruské ekonomiky mimo kontrolu ruské oligarchie. Toto opatření je v návrhu zákona nazvaném „O základech znárodnění v Ruské federaci“.

O nevyhnutelnosti znárodnění jsme přímo jednali s vedením vlády v průběhu informace vlády o její činnosti ve Státní dumě. Vláda nevylovila žádné námítky. Souhlas s našim programem však odmítla vyslovit. Společnost stále více chápe nutnost zrušení stávajícího kurzu. Nespokojení jsou dělníci, lékaři, učitelé, vědci a studenti. Nespokojení jsou i střední podnikatelé, jejichž podniky jsou škrceny daněmi a nedosažitelnými úvěry s vysokými úrokovými sazbami. Stejně tak i regionální vlády, které chápou bezvýhodnost stávajícího dobrodružného kurzu. Občané se již nechtějí nadále smířovat se zbláckováním a popíráním svých zákonných práv, s trvalými liberálními lžemi o sovětské epoše, která se na ně valí ze všech masmédií a sociálních sítí, na pozadí sociálněekonomického kolapsu dravého kapitalismu.

68 % dotázaných občanů si myslí, že v Rusku probíhá ekonomická krize. Pouze 8 % si myslí, že krize zeslábně. 51 % má názor, že premiér pracuje špatně. 49 % odsuzuje činnost vlády jako celku. Více než polovina hovoří o nutnosti demise vlády. Země nemá budoucnost, pokud její vedení neprosadí inovační

průlom, nepovede samostatnou ekonomiku a nestane se konkurenceschopnou. Jakou budoucnost může mít země, jejíž obyvatelstvo živoří a vymírá a pokud vláda úporně odmítá dialog s lidem?

Trvalými podmínkami dosažení strategických cílů v rozvoji Ruska je soudržnost společnosti a občanský souhlas. Jak je jich však možno dosáhnout, pokud sociální rozkoly a majetková nerovnost rychle rostou? A ti, kdo jsou za to odpovědní, nejenže nechtějí měnit tento stav, ale otevřeně škrtní své politické oponenty.

Za tohoto politickoekonomického stavu zůstává maximálně rok na to, aby došlo ke korekci vládního kurzu. Je třeba zabránit sociální explozi, přerůstání sociálněekonomické krize do politického kolapsu.

Na počátku druhého desetiletí 21. století se v boji o další osud Ruska střetají dvě ideologie. Nacionálně patriotické renesance a rozvoje, kterou prosazuje KSRF a její přívrženci, a ideologie liberálního revanše, která chce konečné zúčtování s ruskou suverenitou - chce dosáhnout ekonomické a politické umrtvení Ruska. Je stále zjevnější, že nyní většina společnosti je na straně KSRF. V minulém roce KSRF zdvojnásobila i ztrojnásobila své výsledky v regionálních volbách. Získala funkci gubernátora v Chakassii.

Nositelé ideologie liberálního revanše, podporující stávající kurz vlády, velmi dobře chápou, že my jsme hlavní silou, která brání realizaci jejich likvidačních plánů. V tom spočívá i základní příčina zvyšujícího se útoku proti KSRF. To je i hlavní motiv, proč chce vláda umlčet celou společnost, odmítá návrh komunistického referenda o stanovení věku pro odchod do důchodu. Proto Ústřední volební komise odmítla vydat mandát poslance Státní dumy prezidentskému kandidátu Pavlu Grudinovi, který v loňských prezidentských volbách získal 9 milionů hlasů voličů. Proto jsou policií a soudy pronásledováni komunisté jako Bessonov a další. To je i příčinou toho, že oligarcha Děripaska podal žalobu na předsedu strany Zjuganova za to, že ho obvinil z předání ruského aluminiového odvětví pod kontrolu zahraničního kapitálu.

Žádný tlak, žádné provokace nedonutí komunisty, aby se vzdali své tvůrčí politiky. Nejdůležitějším úkolem komunistů je, aby změny proběhly klidně a demokraticky. Pokud nedojde k zásadnímu obratu v politice ruské vlády, vláda zkrachuje. Nesmíme dopustit, aby při tom došlo k anarchistické bouři, která umožní příchod k moci těm, kdo chtějí s konečnou platností zlikvidovat Rusko. Usilujeme o dosažení vlády představující jednotu lidu a národně patriotických sil. Usilujeme o vytvoření Národně patriotické fronty, která se bude opírat o program rozvoje. Ta prosadí vznik vlády národní důvěry. Dosažení takových výsledků, které bude možné obhájit před společností.

Gennadij Zjuganov,
předseda ÚV KSRF
Pravda, 16. 4. 2019
Přeložil Karel Kluz

Věra Klontza-Jaklová se ve svém dubnovém zamyšlení „Festivál odhodlání a důslednosti brněnské politické scény“ zabývá neonacistickým pochodem v Brně 1. května a kritizuje jeho umožnění ze strany vedení města. „Také volba termínu je naprosto šokující a s ní i benevolence města schovávající se za paragrafy. Krom litery zákona existuje také etika, morálka, chápání dějinného procesu, citlivost a sympatie s oběťmi útisku, genocidy, války.“ Poukazuje na nezáměr většiny tzv. demokra-

tických, levicových či lidových sil postavit se tomuto pochodu, jakož i pochybné pouťové způsoby jejich oslav Svátku práce beze vztahu ke skutečným potřebám a boji pracujících.

Stať Jiřího Charváta „Kdopak je tu považován za levici?“ hodnotí vývoj české politické scény od zvolení Miloše Zemana prezidentem republiky. „Vítězství iluzí o naplnění

Najdete na www.kldialog.cz

vlastních třídních (většinou proletářských) zájmů prostřednictvím volby KSČM a M. Zemana prezidentem je zároveň počátkem silení »nového« politického směru, který zájmy většiny společnosti (opět) zdánlivě zastupuje. Dnes, troufnu si říci, představuje tento směr nejdominantnější sílu českého politického spektra, ačkoliv celý není vtělen do jediné politické strany či hnutí. (...) Tento

směr vzbuzuje falešné naděje, iluze a chybné hodnocení nejen v řadách proletariátu a dalších utlačovaných sociálních tříd, vrstev a skupin, ale nezářka je nesprávně hodnocen také relativně kvalitními představiteli marxisticko-leninského hnutí. Nejen v těchto iluzích a chybách spatřuji velké nebezpečí do budoucna, proto je třeba tento směr odhalit, abychom proti němu mohli účinně bojovat.“

uvádí autor. Zabývá se povahou a představiteli dnešního konzervatismu. Odsuzuje chvostistické, drobečkové pojetí politiky menšího zla a abstraktní pojmání pojmu levice a varuje před silami v antikapitalistickém hnutí, považujícími konzervatismus za „menší zlo“.

„Náš úkol nyní vězí v tom, snažit se přesvědčovat a přesvědčit proletariát o skutečném stavu věci, a to nejen v případě nebezpečného vlivu a krycích manévru konzervativců starého střihu,“ uzavírá.

Od našich třídních odborů

I přes různé radikalistické fráze a sociální demagogii je ve výsledku jasné, že tato libivá a „bezkonfliktní“ sorta tzv. moderní či reformní levice není nic jiného, než posluhovačem místního či především nadnárodního kapitálu a agresivními řeči se jen snaží zakrýt skutečnou podstatu systému, parazitismus kapitalismu. Systém, založený na vykořisťování pracujících a vykrádání jimi vytvořených hodnot, si bohatě zaspokořoval tuto pseudoopozici, kterou nejen bohatě dotuje, ale i zapojuje do Potěmkinovy vesnice svého zastupitelského aparátu.

Tato údajná levice se svým netřídním pohledem a svou smířlivostí se stavem věci je skutečnou sněti hnutí pracujících třídy, brzdu jeho rozvoje. Šarlatánství tzv. moderní levice má jen ohlupovat pracující třídu, balamutit ji, že drobký od stolu kapitalistů jsou tím správným řešením na propastné rozdíly mezi těmi, kteří vykořisťují a těmi, kteří jsou vykořisťováni. Politickou činnost paralyzují do popisu stavu věci, který se i při nejvelkohubějším slovníku pokaždé vyhne řešení, které je ve skutečnosti vždy třídní, které vždy prioritizuje jednu třídu před další.

Jenže korupce, kterou je tato sorta nasáklá, to je úplatek od minoritní stěži spočítatelné třídy, která potřebuje své lokaje a domácí jidáše k otupování ostří sociálního boje za spravedlivou věc pracujících. V řadě umělé vytvořených institucí, spolicích a dalších organizací se jen mlátí prázdná sláma, je to továrna na iluze, která jen upouští páru z hrnce lidového hněvu. Jsou to všechny ty spolky jako německá „Levice“, různé „demokratičtí socialisté“, „radikální sociální demokrati“ a bezpočet různých „socialistických“ organizací po světě, po kterých vždy zbyla jen zrada. Slovem „socialismus“ plývají, stejně jako verbálně bojují za pracujícího, kterého ovšem zrazují na každém kroku. Schválně odvádějí pozornost řešením naprosto marginálních a banálních témat. Nepřítelem pracujících nejsou okurky, laciný český salám nevalné kvality ani další výstřelky, ale Trojka (EU, Mezinárodní měnový fond a Světová banka), potažmo pakt NATO s imperialistickými zájmy svých majoritních členů.

Činnost této netřídní „levice“ končí vždy u předvolebních halekaček, u směšně radikální snahy o reformy EU, kde pro svůj prospěch hodlají sami zasednout v zastupitelských lavicích. **Jsou to řeči poukazující na neduhu, které vedou k největší lži – povídání o tom, že řešením je jakýsi „sociální smír“.** Obět' se však nikdy nemůže smířit se svým vrahem, okradený se zlodějem a národ se škůdci!

Je načase říct, že zde nejsme pro každého. Jsme se pro ty, kteří se žijí prací, kteří pracovali a pracovat chtějí. Nejsme tady pro ty, kteří žijí z cizí dřiny, pro parazity! Nenechali jsme se zkorumpovat kapitalisty jako sociální demokraté, různé radikalistické odstíny „moderní levice“ a samozřejmě žluťácké odbory plné bossů! Jsme tady, hrdě držíme praporek aktivní účasti v sociálních bojích pracujících a přes překážky zdůrazňujeme, že pro prospěch politických nul nebudeme měnit naši prozaměstnaneckou orientaci, naše třídní vidění světa, naše poznání cesty k vítězství v boji mezi těmi, kteří chtějí dusit pracující a těmi, kteří žádají spravedlnost pro svou třídu! Víme, že pravda se nedá umlčet! Víme, že pohodlnost těch, kteří mění kabát a chtějí se režimu zalíbit, je jen slabošství a malomyslnost, kterou historie odvane.

Vítězství pracující třídy nad kapitálem nenastane přemlouváním,

sliby a službou kapitalistům, ale jednotou pracujících, poznáním třídního rozdělení světa a akceschopností zbavenou veteše reformismu, lži o domluvě, která je prý s kapitalisty možná. Proto nevěřte falešným prorokům, kteří jsou kapitálem odkojeni a kteří se pracující třídě a lidem vlastního národa odrodili!

Je to třídní politika, brilantně reprezentovaná v odborovém hnutí Světovou odborovou federací, která odpovídá pracujícím nejen pádnými slovy, ale především činy v boji za jejich práva. My, třídně orientovaná odborová organizace, říkáme jediné: Nenechte se balamutit, nenechte se obelhávat, je to vaše věc, o kterou tu běží. Ta se nevyhrává iluzemi, žvaněním, bezbolestným čekáním na zázrak. Politika musí být věcí poctivosti, práce a odvahy. Ne kariérního postupu lačných jednotlivců!

Je čas na třídní politiku, žádné kompromisy s budoucností pracující třídy!

M. P.

Třídní odbory a svět

Venezuela

Odborové sdružení Čech, Moravy a Slezska (OS ČMS) dává jasné najevo své kritické stanovisko k českému vměšování do vnitřních záležitostí jiných zemí, zvláště tomu, které se týče uznání (a pozvání) venezuelského lípřezidenta Guaidóa. OS ČMS nepodporuje fašistické pučisty ve Venezuele, schvaluje ty činy vlády, které pomohou ubránit revoluci a jakkoli v duchu všelidovým hlasováním přijaté ústavy zabránit oligarchii v nástupu k moci. Podporujeme všechny činy, které mají za cíl zvrátit puč třídy poražené v roce 2000 Chávezem a zároveň všechny akce sloužící ke sjednocování pokrokových sil za účelem obrany vlasti před domácími zrádci a severoamerickou intervencí.

Gaza, Palestina

Veškerá nekritická podpora Izraele, tj. sionistické entity obývající ukradenou zemi původních obyvatel (místních Arabů, Židů a křesťanů) a především přitakání sionistickým zločinům, genocidě palestinského lidu a nastolení rasistického apartheidního režimu, je zvrácená. Servilita k Izraeli ze strany prezidenta, větší části sociálních demokratů a pravicové části politického spektra dává těmto loutkám celosvětové reakce a domácí oligarchie pravdivou nálepku schvalovatelů státního terorismu. Třídní odbory OS ČMS dávají jasné najevo, že se touto morální ubohostí nehodlají špinit. Velkohubé řeči nad mrtvolami sionisty zavražděných palestinských dětí považujeme za krajně nechutné a svědčící o dekadenci místní prokapitalistické politické scény.

Oděsa

OS ČMS si připomíná 5. výročí masakru, upálení desítek antifašistů v Domě odborů v Oděse. Tento tragický čin je mementem nástupu ukrajinského nacismu k moci, mementem zrůdnosti této ideologie a nezměrného pokrytectví EU a dalších imperialistických struktur, které pod pláštěm „šíření demokracie“ napomohly jak materiálně, tak politicky dosadit ukrajinské nacisty. V tento smutný den si na oběti teroru nevzpomněl ani prezident Porošenko, ani nový ukrajinský prezident Zelenský. Kyjevský režim stojící na ideologických základech kolaborantů s nacisty nenabízí žádné alternativy nebo změkčení, jeho kriminální a protilidová podstata je nezměnná.

Sekretariát OS ČMS

Zemřel soudruh František Kovanda

Těsně po uzavěrcce minulého čísla „Dialogu“ nás zastihla smutná zpráva, že 31. 3. 2019 zemřel ve věku 91 let soudruh František Kovanda. V tomto člověku ztratilo lidové hnutí neúnavného, důsledného historika dělnického a mládežnického hnutí, propagátora nutnosti studovat a chápat historii, budovat mládežnické komunistické hnutí. František byl nadšený a inspirativní diskutér, uvědomělý, zásadový a nezlomný komunista. Zároveň byl velmi skromný, přátelský člověk s bystrým smyslem pro humor, který dokázal namířit i proti sobě. Kdo ho znal, měl pocit, že tu musí být napořád. Překvapoval mladostí svého myšlení. Náš list měl tu čest uveřejnit některé z jeho textů a rozhovorů, které dnes mají cenu ojedinělých historických dokumentů.

Soudruh Kovanda, jeho příklad a odkaz zůstanou navždy v našich myslích. Redakční rada vyjadřuje upřímnou soustrast všem Františkovým soudruhům, přátelům i rodině. Čest jeho památce!

Redakce

OS ČMS proti ekonomickému terorismu Spojených států

Považujeme za nutné vyjádřit se a odmítnout americkou politiku ekonomického terorismu vůči Sýrii, kterou administrativní Spojených států v čele s prezidentem Trumpem uplatňuje proto, aby dosáhla, čeho se jí nepodařilo podporou terorismu a intervencí.

Tyto nátlakové metody ekonomického terorismu a politiky sankcí neschvaluje, kritizujeme a odmítáme. Je to nástroj hegemonismu a imperiální politiky Spojených států, nástroj nátlaku na země, které chtějí svou cestu určovat samostatně a uplatňovat svou suverenitu.

Sankce dopadají na civilní obyvatelstvo, jsou nehumánní a absolutně proti lidským právům. Spojené státy se už konečně musí zodpovídat za smrt tisíců lidí a utrpení dalších vinou této egocentrické politiky.

Odmítáme proto nejen pokusy o ekonomickou blokádu Sýrie, ale i sankce vůči Íránu, Venezuele a blokádu Koreje a Kuby.

Spojené státy jsou skutečným nepřitelem lidstva, největším podporovatelem terorismu a porušovatelem lidských práv a režimem, který pohrdá suverenitou národů světa, ale i vlastním lidem.

Martin Peč

člen Zahraniční komise OS ČMS

Úprava minimální mzdy? Nestačí!

Úprava, kterou předkládá žluťácká odborová konfederace, tedy zvýšení minimální mzdy na 15 000 Kč brutto pro rok 2020, v žádném případě neodpovídá inflaci a zvýšení cen a základních výdajů v zemi. Není to řešení, je to jen populistická iluze, která má ukázat, jak drobek od stolu kapitalistů zlepšit životní podmínky pracujících. Jsou to drobné, které nezvyšují jejich životní úroveň, natož spotřebu. Výše minimální mzdy v porovnání se základními výdaji musí být rozhodně úplně jinde, výše. Nemá smysl záplatovat chudobu a tleskat si, že se něco podstatnějšího mění. Stejně s výší minimální mzdy, stejně s valorizací důchodů nebylo dořečeno, že mezitím zapůsobila inflace, že mezitím rostly ceny – takže v důsledku nějaký posun v životní úrovni nehrozí.

Reformistické odbory, vládní sociální demokraté, tzv. moderní levice, konejší zbytek společnosti jakousi svou „radikální“ hrou o zvýšení minimální mzdy. Je to jen předvolební kampaň, která má několik kariéristů vynést ke korytům, nikoli systémové řešení a rozhodně ne odpověď na oprávněné tužby zaměstnanců po zlepšení životní úrovně a uvolnění sociálního tlaku.

Nám nejde o to tlumit chudobu. A o tom diskuse omezená jen na minimální mzdu je. Nám jde o to chudobu vymýtit. Příjmy musí být spravedlivěji přerozdělovány, tlak pouze na výši minimální mzdy nestačí! V řadě odvětví vznikají disproporce, mzdy neodpovídají fyzické i duševní náročnosti práce, důraz na bezpečnost a ochranu zdraví

při práci nevyhovuje podobně jako vhodnost časového vytížení bránící dalšímu osobnímu i profesnímu rozvoji. To vše je limitováno uspokojováním základních hmotných potřeb, které jsou mnohdy mimo rámec nabízených platů.

Radikální změny v pojetí minimální mzdy i přerozdělení, potažmo změny systémové, nenavrhujeme z libovůle, ale z nutnosti a ze samozřejmosti vyjít vstříc spravedlivým nárokům pracujících!

Sekretariát OS ČMS

Populisté a zájem lidu? Šovinisté se bojí vyššího zdanění kapitálu.

Nic než podnikatelský zájem!

Šovinisté a populisté, pokud dojde na věc, se brání vyššímu zdanění kapitálu, protože právě oni jsou kapitál a za velkohubými řeči a fangličkami a tím vším „národním zájmem“ najdete vždy tak akorát podnikatelský zájem těchto kašpárků oligarchie!

Šovinismus má za úkol vyvolat zde fobii a nastavit umělé problémy, aby nebylo vidět na ty skutečné, které populisté nedokáží a především ani nechtějí řešit. Populisté vyrostli s kapitalismem, který je jediný zdroj všech problémů tohoto národa, žili z kapitalismu a jsou na kapitalismu závislí. Přes všechnu hlasitou rétoriku o národních zájmech a křesťanských hodnotách to jsou právě oni, kdo jako pijavice budou přísáti na tomto národu, který mají potřebu ohlupovat – kvůli vlastnímu korytu a hokynářskému zájmu.

Dnes nás nebudou poučovat ti, kteří ještě včera privatizovali, ti, kteří převlékali dres politických stran a dokonce ne ti, kteří si uvykli ve stínu obchodovat s chudobou a šmelit s evropskými dotacemi a na viditelném místě pak hulákat o tom, jací jsou to přátelé lidu, o národním státu, který má být národním především v tom, že dá prostor šmelině, aby národ ještě více vyžrala.

Ani konzervativismus, ani nacionalismus, populismus nejsou žádným řešením pro českého člověka, pro českého pracujícího. Tím je třídní politika, které se tyto kašpaři bojí jako čert kříže! Otázka není, která strana. Otázka je, jestli s lidem nebo proti němu! Šovinisté jsou jen loutkou kapitálu, který nemá jiné přání, než zabetonovat stávající pořádky. Věřit eskamotérům je naivní. Kdo pracuje nebo pracoval, ví dobře, že jeho třída, 30 let odstrkovaná zájmem oligarchie, musí říct své poslední slovo – a k tomu potřebuje jen ty, kteří z ní vyšli a pro ni chtějí pracovat a bojovat!

Evropská unie bez iluzí

Před chystanými eurovolbami se vyrojila řada horkou jehlou napsaných programů, které nám vymalovaly lepší svět uvnitř EU, vystavěný pomocí drobných a povolených změn, úprav či kutilských vylepšení. Řada lidí těmto pohodlným iluzím ráda propadne. Po volbách se i přes více či méně radikální rétoriku nic nezmění, vše

pojede ve starých kolejích – a vše tak pojede proti zájmům pracujících všech daných národů.

Kýžené změny, o kterých buráctivě křičí populisté a konzervativci či tzv. „moderní levice“, podobně jako „podpora a obhajoba evropských hodnot“ liberálů je jen hračka, která zastírá, že celé toto spektrum jde v obhajobě stávajících pořádků v jednom šiku. Dodáváme, co jsme řekli již mnohokrát – jediným řešením je třídní politika, vyzvedající, bojující a bránící zájmy majoritní, tj. pracující třídy. Bez reformistických žvástů, bez zkorumpovanosti reformistických bossů a bez kompromisu, který znamená zradu desítek milionů lidí.

Podpora „evropské integrace“, založené na posílení mocenské pozice velkokapitálu a sjednocení protilidových vlád a volání po dílčích reformách spjatých se žvanírou Evropského parlamentu, je naprosto lichá a škodící hnutí pracující třídy a zájmům pracujících. Skutečná podpora těch, kteří se žijí prací a které vysávají národní kapitalisté a nadnárodní kapitál, leží mimo vykolikované struktury EU.

EU je sama o sobě jen sjednocením nikoli lidí, ale kapitálu, jen o volném pohybu pracující síly a o volném pohybu kapitálu. EU je nástrojem imperialismu škodícím a utlačujícím pracující uvnitř svého území i vně. Tvrdit lidem, že se cosi změní rozšířením pravomocí EP, je ryzí nesmysl. Úloha EP je marginální. Jde o podstatu EU, která zůstává a na kterou nelze aplikovat nějakou reformistickou „změnu“. Tyto reformistické výmysly jen po léta odzbrojovaly pracující třídu, zabraňovaly v jejím sjednocení, balamutily ji a v důsledku byli zase jenom tito reformisté poskoky kapitálu, který se už dnes v EU projevuje v nejreakčnější podobě – fašismu.

Hovořit o EU jako o čemsi, co se zkazilo, změnilo, je iluze. Hloupá iluze. EU stála vždy na pozicích obrany kapitálu, ekonomické liberalizace a antisociální politiky. Jestliže se dnes kritizují dílčí rozhodnutí EU, je to spíš ukázka slabošství těch politiků, kteří mají strach pojmenovat podstatu EU a příčiny krizových jevů. Tou příčinou je kapitalismus a imperialismus. Nikoli špatná dílčí politická rozhodnutí. Platforma EU je nikoli ve špatném stavu nebo s chybami. Je škodlivá. Od počátku do dnešních dnů. Jsme pro sjednocení lidí Evropy. A nejen Evropy. Ale pro sjednocení pracujících, kteří musí vybojovat své spravedlivé zájmy, a jimž musí být garantována důstojnost a rozvoj.

Kompromis s EU odmítáme. Odmítáme ho proto, že bychom tímto kompromisem zradili ty, o kterých mluvíme a na jejichž straně stojíme – pracující třídu vlastní i všech dalších národů. Dát se na kompromis znamená brzdit hnutí pracujících a ustupovat tak dlouho, dokud se v Evropě znovu naplno neotevrou dveře šovinismu a fašismu.

EU se nedá reformovat, EU se musí zrušit!

Sekretariát OS ČMS

Dialog*otázky*odpovědi, komunistický list — číslo 345 - květen-červen 2019, uzávěrka 29. 5. 2019

Roční předplatné včetně poštovného 250,- Kč. Šéfredaktor: Zdeněk Košťál. Nevyžádané rukopisy nevracíme.

Vyhrazuje si právo redakční úpravy příspěvků. Vychází zpravidla jako dvouměsíčník.

Příhlášky na předplatné tištěného vydání, reklamace a připomínky k distribuci můžete uplatňovat elektronickou poštou na redakce@kldialog.cz, poštou na adresu *Josef Mráček, Poznaňská 437, 181 00 Praha 8* nebo na **MT + 420 607 750 816, nejvhodněji přes SMS s přesnou adresou.**

Internetové stránky WWW.KLDIALOG.CZ. Registrováno MK ČR 6320; ISSN 1210-454.